

Franco
Solo

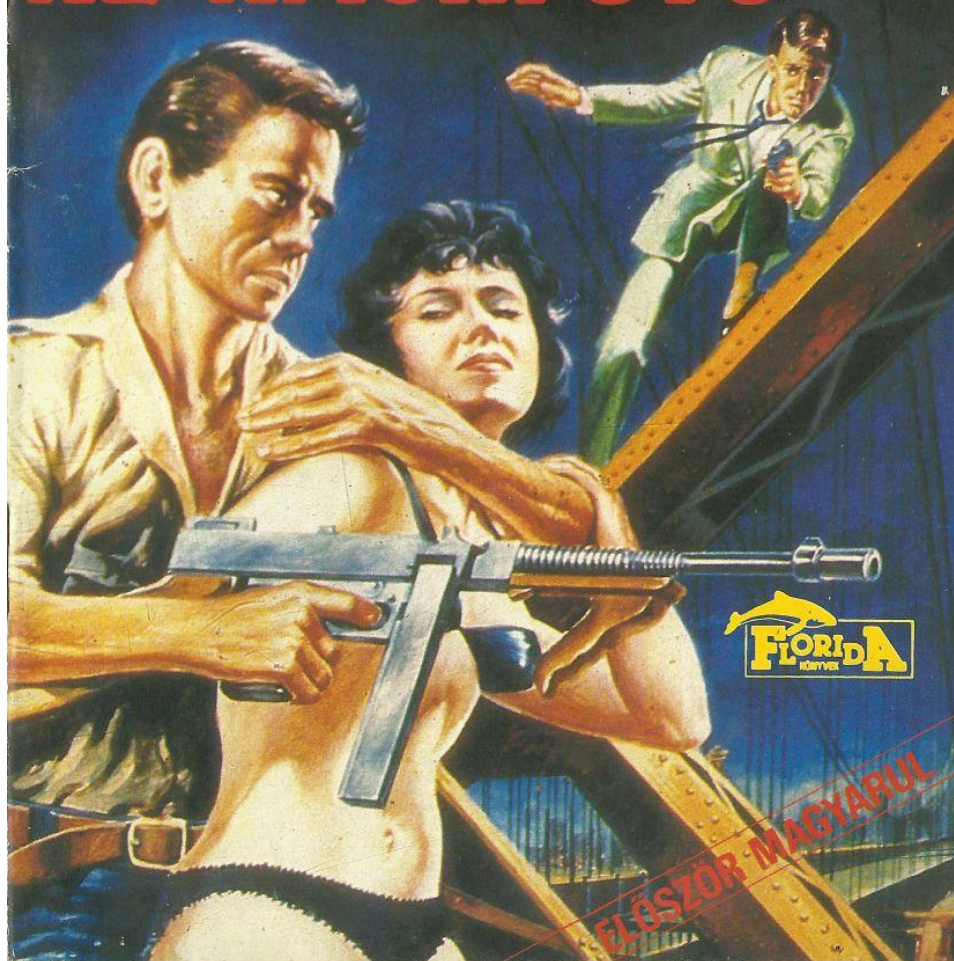
EGYEDÜL A

MAFFIA

ELLEN

23 Ft

AZ ÁMOKFUTÓ

FLORIDA
KINÉZ

ELŐSZÖR MAGYARUL

Franco Solo

Az ámokfutó

A GYILKOS A MAFFIÁNAK
DOLGOZIK, DE AMIKOR RÁJÖN,
HOGY Ő IS ÁLDOZAT,
AKCIÓBA LÉP

SZEREPLŐK:

Sergio Pattana - Mikor rájön, hogy egyik bérgyilkosát Franco Solo üldözőbe vette, ő is „leírja”.

Mel Kowalski - Olyan gyilkos, aki mindenkit megöl, aki útját állja.

Claire Kowalski - Egyéves távollét után felkeresi fivére, ez azonban majdnem a lány életébe kerül.

Alfredo Sevarado és

Bingo Celentano - Parancsra gyilkolnak, de áldozatuk ellenük fordul.

Franco Solo - Elindul, hogy megakadályozzon egy gyilkosságot, de elkésik. Újra magára marad, és hajszolja a gyilkost, hogy az elnyerje méltó büntetését.

ISBN 96 302 7135 4

Kiadja az AXON KFG Kiszövetkezet

Felelős kiadó; az AXON KFG vezetője

89-1494 Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető; dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

Mel Kowalski biztos távolságból figyelte áldozatát. Az a férfi, akire a gyilkos figyelme irányult, az államügyész, George Burke volt. Burke életcélul tűzte ki, hogy városában alaposan a maffia körmére néz, Nemcsak szónokolt erről mindenfelé — a rádióban, a tv-ben, különböző összejöveteleken —, hanem tettekkel is bizonyította szándékát. Olyan tettekkel, amelyek fájdalmasan érintették a Cosa Nostrát.

Rövid tanácskozás után a Tiszteletreméltó Társaság döntött: Burke államügyészt a lehető leggyorsabban el kell tenni láb alól. Ellenszavazat nélkül hozták meg azt az intézkedést, amely George Burke-nek az életébe kerül, s haladéktalanul Sergio Pattanához, a „Black Friday” nevű, jól működő likvidálási csoport főnökéhez fordultak. Pattana legjobb emberét, Mel Kowalskit küldte Miami Beachbe, ahol Burke államügyész az elmúlt hetek és hónapok fáradságait akarta kipihenni jegyesével, Bethseba Lane-nel.

Kowalski szája széles mosolyra görbült, amint belenézett hatalmas látcsővébe.

Kowalski, a gyilkos magas, jó felépítésű fickó volt. Barnára sült bőre alatt izmai keményen feszültek. A bokszolók horpadt orrával rendelkezett, haja barna, vékony szálú volt, álla pedig egy buldózer lapátjára emlékeztetett.

Szállodaszobájának erkélyén állt, míg George Burke menyasszonyával a szomszédos szálloda teraszán tartózkodott. Kowalski tulajdonképpen azért volt elégedett, mert látta, hogy Burke veszekszik a menyasszonyával. Az államügyész és menyasszonya a számtalan kerek asztal egyikénél ült, műanyag szívókás italok álltak előttük az asztalon. Haragosan néztek egymásra, erről árulkodtak mozdulataik és arcjátékuk.

— Vitatkozni, röviddel a halál előtt — mormogta Mel Kowalski cinikusan. — Ha az emberek tudnák, hogy már csak rövid ideig élhetnek, nem veszekednének, inkább értelmesen használnák ki azt a rövid időt, ami még rendelkezésükre áll. De hát ki lát a jövőbe?

A veszekedés hamarosan elérte a csúcspontját.

George Burke dühtől eltorzult arccal még valamit menyasszonya fejéhez vágott, aztán öklével az asztalra csapolt — mintegy véget vetve a vitának —, felugrott, és elhagyta a teraszt.

Bethseba Lane egy hófehér zsebkendőbe fújta az orrát, dacos, agresszív mozdulattal szájához emelte a poharát. Burke lerohant a teniszlőpálya fölé, s elérte a terasz melletti mólót, Mel Kowalski távcsővel követte áldozata útirányát.

Burke jachtja fedélzetére ment, amelyet három nappal azelőtt bérelt szabadsága hátralévő részére. Eloldotta a köteleket, s egyre növekvő sebességgel kifutott az Atlanti-óceánra. A gyilkos letette a távcsövet, — Jobbat nem is

lehetett volna — mormogta nem létező szakállába. — Kint a vízen egyedül leszek vele. Nem lesz szemtanú, amikor George Burke meghal.

A maffia felbérelt gyilkosa gyorsan megfordult. Átrohant a szálloda-szobán, sietett a csónakkölcsonzöbe, hisz ennél jobb alkalom, hogy Burke-öt eltegye láb alól, aligha kínálkozik...

Franco Solo megérkezett a Miami Beach-i nemzetközi repülőtérre, s úgy érezte, mintha gőzfürdőbe ért volna. Tűzött a nap. Az ég tökéletes kékjét egyetlen felhőcske sem zavarta meg. Szellő sem rezdült.

Franco karcsú, mozgékony, húszas éveinek vége felé járó férfi, akin nemigen látszott, milyen szívós. Most betért az első autókölcsonzöbe. Nem sokkal később egy szürke Pontiac Firebirdben ült, amelyben klímaberendezés is volt, s ez csukott ablaknál is biztosította, hogy a kocsiban ne legyen több hűsz foknál. Franco fellélegezhetett.

Miami Miami Beachcsel és más helységekkel együtt egyike a világ legjelentősebb és legmodernebb turistaközpontjainak. A város moteljeiben, hoteljeiben, üdülőiben és lakásaiban több mint százhuszezer turistát lehet elhelyezni. S a főszezonban akkora a forgalom, mint egy boszorkánykonyhában. Franco nem értette, hogy George Burke, aki pihenni akart, miért éppen ebbe a városba jött, ahol aligha találja meg az áhított nyugalmat.

Burke. Franco Solo vonásai megkeményedtek. E pillanatban útban volt ahhoz a szállodához, ahol az ügyész a menyasszonyával megszállt. Egy másodpercet sem pocskolhatott el. Francónak már így is az volt az érzése, hogy későn érkezett.

A COUNTER MOB, az a titkos kormány szerv, ahol Franco Solo ügynökként dolgozott, és amelynek az volt a feladata, hogy a maffia ellen harcoljon annak minden mellékjelenségével és kinövésével együtt, megtudta, hogy George Burke is szerepel azon személyek közt, akiket a Cosa Nostra likvidálni akar. Méghozzá ő az első a kivégzendő személyek listáján. A COUNTER MOB-nak homályos elképzelése volt arról, is, hogy Burke meggyilkolását a maffia a „Black Friday” nevű alszervezetre bízta. S nyilvánvaló volt a következtetés, hogy Sergio Pattana létező legjobb emberét küldte: Mel Kowalskit.

Ha az ember tudta, hogy milyen villámgyorsan és jéghidegen szokott lecsapni ez a gyilkos, nem volt kétséges, hogy minden másodperc elvesztése végzetes lehet.

Eppen ezért a COUNTER MOB első ügynöke a legrövidebb úton hajtott Burke szállodájába. Csak reménykedhetett benne, hogy Mel Kowalski még nem hajtotta végre a megbízatását. Miami Beach tengerpartján egymást érték a luxushotelek. Franco a szálloda parkolójában hagyta a Pontiacot. Kiugrott a kocsiból, becsapta az ajtót, és benyitott a környék kétségkívül legszebb szállodájába.

Az ötszallagos szálloda szolid, előkelő légkört árasztott. Franco a recepciónál megtudta, hogy George Burke menyasszonyával a szálló teraszán tartózkodik. Érezte, hogy nagy kő esik le a szívéből. Ha az államügyésznek még módja van Bethseba Lane-nel a teraszon inni valamit, akkor nem vezett

el minden. Francónak mostantól arról kellett gondoskodnia, hogy ez így is maradjon.

Kilépett a tűző napsütésbe. Kis izzadságcseppek jelentek meg a homlokán. Csinos, bikinis lány ment el előtte. A lány láthatóan unatkozott, s épp ezért olyan pillantást vetett a férjira, amely tudatta Francóval, hogy mindent megkaphat tőle, ha hajlandó őt szórakoztatni.

Franco elnézett a lány fölött. Szeme gyorsan végigrebbent az asztaloknál ülőkön, s végül felfedezte Bethseba Lane-t. A nő egyedül volt, s ez egyáltalán nem tetszett Francónak. Hol az államügyész? Franco megnézte, nem ül-e Burke valamelyik másik asztalnál, de nem találta a férfit.

A bikinis baba most elé állt, s úgy teleszívta magát levegővel, hogy szinte lepattant róla kis melltartója.

Franco hidegen eltolta a lányt. — Megengedi? Szeretnék továbbmenni. Ez már sok volt a kicsikének. Dühösen elviharzott, és bizonyára szüksége lesz egy kis időre, amíg újra megtalálja az önbizalmát.

— Miss Lane — mondta Franco, amint elérte Bethseba asztalát, s a lány felemelte a fejét.

Bethseba Lane csodálatos volt. Alakja telt, de nem kövér, haja szőke, szeme kék. Fehér sortot viselt és ciklámenszínű blúzt, amit a hőség miatt annyira kigombolt, hogy csak alig fedte el dús kebleit.

— Maga kicsoda? — kérdezte a csinos lány. Franco látta a szemén, hogy becsípett. A tekintete üveges volt, s nyelvével állandóan duzzadt, érzéki ajkát nyalogatta.

— A nevem Solo. Franco Solo.

Bethseba George Burke székére mutatott. — Mellém ül, Mr. Solo? Akkor nem kell tovább magammal beszélgetnem.

Franco leült. - Sürgősen beszélnem kell a vőlegényével, Miss Lane.

— Ha akar, hívhat Bethsebának is — felelt a lány, és behatóan tanulmányozta a sötét hajú fiatalembert. Láthatóan ínyére volt, amit látott. Nagy, kék szemében hirtelen olyan kifejezés jelent meg, amelyből Franco rögtön tudta: vigyáznia kell Bethsebával.

Sajnálta Burke-öt. Ez a lány sohasem lesz egészen csak az övé.

— Miss Bethseba, megmondaná nekem, kérem, hol van Mr. Burke? — kérdezte Franco erélyesen.

Burke menyasszonya vállat vont. Alsó ajkát előretolta. — Most veszekedünk először, mióta eljegyeztük egymást. Amikor George elment, elhatároztam, hogy előbb leiszom magam, aztán a nyakába vetem magam az első férfinak, aki az utamba kerül. — Bethseba kuncogott. — Szerencséje van, Franco. Bár még nem ittam annyit, amennyit szerettem volna, maga viszont az a típus, akinek a karjaiban szívesen elfelejteném George-ot.

Franco nyelt egyet. — Ez nagyon hízelgő számomra, Bethseba, de...

— Csak nem azt mondja, hogy nem akarja?

— Maga egészen különösen vonzó lány ...

~ Erkölcsei aggályai vannak vagy George haragjától fél?

— Sem egyik, sem másik ...

— Akkor tehát kapok egy lehetőséget, hogy visszavágjak George-nak?

— Sajnálom, Bethseba, de a helyzet túl komoly ahhoz, hogy ilyen dolgokra gondoljak — mondta Franco sötét arccal.

Hirtelen a lány szemében másfajta kíváncsiság is megcsillant. Tétova mozdulattal végighúzta kezét az ajkán.

— Nem tetszik nekem a maga hangja. Miért van itt, Franco?

— Mert George Burke élete veszélyben van. Az én feladatom, hogy vigyázzak rá, ezért nagyon fontos számomra, hogy megtudjam, hol van most Mr. Burke.

Bethseba Lane a kobaltkék tengerre mutatott, és erőltetetten mondta: — George valahol kint van a tengeren.

Franco tekintetébe most költözött igazán nyugtalanság. A „Black Friday” gyilkosával való versenyfutás még csak most kezdődött.

* *

A tetszetős fehér jacht neve Alraune volt. Szelíden ringatódzott a hullám-törésben. Időnként kis, fehér tarajú hullámok csapódtak a törzsének. Más neszt nem lehetett hallani. George Burke leállította a motort, hogy élvezze a csendet. Ez a békesség jótékony balzsamként hatott az államügyészre. A jacht orrában állt, és mélyen beszívta a sós tengeri levegőt.

Burke harmincas éveinek vége felé járó, karcos férfi volt, éles profillal. Komoly vágású arca eltökéltséget és állhatatosságot tükrözött, s valóban ez jellemezte tetteit, bármibe fogott is. Bátorságát egyértelműen mutatta, hogy a Cosa Nostra nyílt és burkolt fenyegetései ez idáig nem ijesztették meg. George Burke-nek szokása volt fejjel rohanni a falnak, bármilyen vastag is az a fal. S mivel ez idáig mindig sikere volt, ettől az alapállástól egy milliméternyit sem volt hajlandó eltávolodni.

Gyűlölte a bűnözést s azokat a parazitákat, akik ebből éltek, s már fiatal korában megesküdött rá, hogy mihelyt pozíciója lehetővé teszi, minden eszközzel harcolni fog az alvilág ellen. Amióta államügyész lett, vasakarattal igyekszik beváltani esküjét. Annak ellenére, hogy már baráti körében is tanácsolták neki néhányszor jóindulatúan, hogy egyik-másik ügybe ne ártsa bele magát. Ezek túl rázós ügyek, s árthat magának, ha túlságosan belebojnyolódik az ilyen esetekbe.

De épp ezek az esetek voltak azok, amelyekbe Burke buzgón belevetette magát.

Nem érdekelte, hogy Nashville-ben ő a maffia leggyűlöltebb ellensége. Kizártnak tartotta, hogy rendíthetetlen, kérlelhetetlen magatartása egyszer még a fejébe kerül. Túlságosan a nyilvánosság középpontjában állt. A maffia nem mer majd hozzányúlni.

Ilyen hivatás természetesen egész embert kívánt, s időnként Burke-nek már az volt az érzése, hogy a nehéz teher alatt, melyet magára vett, összeroskad. Nem csoda, hogy mostanában éjszakánként már nem aludt olyan jól, mint régebben. És az sem, hogy tablettákat szedett: reggel, délben, este két-három tablettát, s néha még közben is, hogy stabilizálja a vérkeringését.

Következőképpen nem lehetett csodálkozni rajta, hogy időnként nagyon ingerült volt, mint ma is.

Talán a hőség is közrejátszott abban, hogy Bethseba olyan könnyen felidegesítette. Most, itt kint a csöndben nevetségesnek tűnt az, amin összevesztek.

Rájött, hogy az ő hibájából veszekedtek. Félreértelmezte Bethseba szavait. Más napokon legkevésbé sem zavarta volna Bethseba megjegyzése. Csak ma, ma hirtelen elborult az agya. Egyszeriben érthetetlennek tartotta a viselkedését, és elhatározta, hogy bocsánatot kér Bethsebától. Nem esik le a korona a fejéről, ha elismeri, hogy hibázott. Ellenkezőleg, a beismerés az igazi jellembeli nagyság jele.

Az államügyész megfordult. Vissza akart menni a kormányosfülkéhez, hogy ismét bekapcsolja a motort. De hirtelen megdermedt. Nem volt egyedül az Alraune fedélzetén.

A jacht végében egy férfi állt, akit Burke még sosem látott. Olyan fickó volt ott, akinek már a tartása is a veszélyt sugározta. Burke határtalanul elképedt, hiszen nem hallotta, amikor az idegen feljött a fedélzetre.

Mel Kowalski ott állt szétterpesztett lábakkal, és jéghidegen mosolygott. Már egy mérfölddel arrébb leállította csónakja motorját, és erőteljes evezőcsapásokkal közelítette meg az államügyész jachtját. Sikerült meglepnie Burke-öt.

Burke teste megfeszült. — Ki maga? Mit keres itt a jachtonon? — kérdezte élesen.

Kowalski az államügyész hangjából megállapította, hogy az egyáltalán nem fél.

Majd fogsz te még félni! — gondolta a gyilkos.

George Burke ezzel szemben úgy érezte, teljesen ura a helyzetnek.

Kowalski vigyorgott. — Láttam, hogy egyedül van, s gondoltam, örülne a társaságomnak.

— Mit gondol, miért jöttem ki ide egyedül? — válaszolta Burke dühösen.

— Nem tudom.

— Hogy nyugalمام legyen. Most pedig, ha menni akar...

Kowalski elővette nadrágzsebéből tompa fejű Colt Cobráját. — El fogok menni Burke, de majd ha jónak látom!

A revolver nem félemlítette meg az államügyészt. — Mit jelentsen ez? — kérdezte dühösen. — Maga itt kalózosdit játszik velem?

Kowalski vonásai megkeményedtek. — Mindjárt nem leszel ilyen nagylegény George Burke! S gondoskodom róla, hogy nagyobb nyugalomban legyen részed, mint amennyit szerettél volna! — Halkabban folytatta. — Néhányan szívélyes üdvözlőket küldik neked.

Az államügyész félelem nélkül nézett a gyilkosra. Meg volt róla győződve, hogy a férfi nem meri meghúzni a ravaszt, ha látja, hogy nem fél tőle. De rosszul ítélte meg Kowalskit. A bérgyilkosnak teljesen mindegy volt, hogyan fogadja áldozata a halált — rettegve vagy bátran... mit számít az már akkor. A halál az halál.

— Nem akarod tudni, kik üdvözölnek? — kérdezte Kowalski.

- Nem érdekel. Tűnjön el a jachtomról!

— Amerika leghatalmasabb szervezetének szolgálatában állnak, Burke. Az embereknek, akiknek dolgozom, elégük van belőled. Meg kellett volna

szívlelned a figyelmeztetéseket, s hosszú kort érhetél volna meg — feltéve, hogy nem üt el egy autó. Így azonban itt és most meghalsz. Te akartad így!

Kowalski felemelte a fegyvert.

Burke meggyőződéssel mondta: — Nem meri meghúzni a ravaszt!

— Ne legyél neveltséges. A megbízómtól egy halom pénzt kapok azért, hogy lelőjelek. S eszem ágában sincs lemondani a dohányról. — A gyilkos nem szólt többet. A coltja beszélt helyette.

Amikor Burke látta felvillanni a tüzet, s ugyanakkor egy erős ütést érzett a mellén, értetlenül tágra nyitotta a szemét, s így is halt meg. Teljesen elképedve.

**

Franco Solo az Alraune nevű jachtot kereste. Egy kis lélekvesztőben ült, amelynek a motorja pokoli lármát csapott. Franco már harminc percet körözött az Atlanti-óceánon. Két vitorlázónál is érdeklődött, nem látták-e az Alraune-t, de csak vállvonogtatás volt a válasz.

Nyugtalanúsága egyre nőtt.

Egyáltalán nem örült neki, hogy George Burke egyedül hajózott ki, hiszen így a gyilkosának könnyű dolga lesz.

Végül is az egyik hajón félmeztelenül napozó nők igazították útba Francót. Most már tudta, merre haladjon, hogy elérje az Alraune-t. Kevéssel ezután meg is pillantotta a jachtot. Nagy volt, elegáns és lenyűgöző. Modern úszó otthon, felszerelve minden elképzelhető kényelemmel.

Franco csökkentette a sebességet.

Az éles zaj, ami egész idő alatt bántotta a fülét, most elviselhetővé vált. Amint elérte az Alraune orrát, visszavette a gázt annyira, hogy a hullámtörés ne sodorja el a csónakot.

Lábujjhegyre állva az imbolgó kis csónakban hiába nyújtogatta a nyakát, nem sikerült bepillantania a jacht fedélzetére.

Kezéből tölcseért formált a szája előtt, és úgy kiáltott: — Mr. Burke! Halló, Mr. Burke!

Semmi válasz.

— Mr. Burke!

Csend.

Franco érezte, amint fejbőre megfeszül. Nem tetszett neki a helyzet. Egyáltalán nem, ezért aztán elővette a harmincnyolcasát. Lehet, hogy a látogató, akitől meg akarta óvni George Burke-öt, máris tiszteletét tette nála? Akkor pedig az államügyész már nem él, ez biztos. Franco csónakjával végigsiklott a jacht oldala mellett.

Bethseba Lane-től tudta, hogy George Burke még csak rövid ideje van kint, bár ez az idő természetesen elég lehetett arra, hogy az államügyészt meggyilkolják. De vajon elég volt-e ahhoz is, hogy a gyilkosság után a tettes észrevétlenül eltűnjön? Vagy a gyilkos még a hajó fedélzetén van?

Franco Solo könnyedén választ kaphatott ezekre a kérdésekre, csak át kellett mennie a jacht fedélzetére. Ezt haladéktalanul meg is tette.

Lövésre kész fegyverrel lopakodott végig a fedélzeten. Felkészült rá, hogy bármely pillanatban megvédje az életét. A COUNTER MOB a kiképzőtábo-

rokban mindig keményen képezte ki az ügynökeit, Semmit sem adtak ingyen ezeknek a férfiaknak, hiszen a valóságban sem kaptak semmit ajándékba. Arra képezték ki őket, hogy minden helyzetet túléljenek.

Franco most úgy vélte, nem érdemes még egyszer szólítania Burke-öt. Ha válaszolhatott volna, rég megtette volna. Franco visszafojtotta a lélegzetét, és fűlt. Semmi áruló zaj. Úgy látszik, teljesen egyedül van ezen a hatalmas jachton. De nem hitt ebben, amíg alaposan meg nem győződött róla.

A maffiavadász elérte a jacht kormányosfülkéjét.

Ugyanebben a pillanatban felfedezte George Burke-öt. Ahogy rápillantott az államügyészre, felkavarodott a gyomra, és kiütött rajta a veríték.

**

Franco Solo nem követte el azt a hibát, hogy előrerohan, és csak a meggyilkolt államügyésszel törődik. Még nem bizonyosodott be, hogy a gyilkos már elhagyta a jachtot. Ezért aztán alaposan körülnézett, s csak azután tért vissza Burke-höz, miután meggyőződött arról, hogy az egész hajón egyedül van a halottal. Elrakta a fegyverét a hevederbe, és a még ki sem hült holttest mellé térdelt.

— Késő! — zúgott Franco fejében. Túl későn jöttél! Bár a legcsekélyebb mértékben sem volt hibás, amiért elkésett, ez a brutális gyilkosság eleven-jébe vágott. Miután a COUNTER MOB főnöke, Warner ezredes Kolumbiából fölhívta Ohio-ban, azonnal felszállt a legközelebbi gépre, és Miamiba repült, ott pedig, amint megérkezett, elment Burke szállodájába.

Talán meg lehetett volna akadályozni a gyilkosságot, ha a COUNTER MOB egy órával korábban kap egy fülest.

Ha! De ... Túl késő volt.

Túl későn informálták Franco Solót, és csak reménykedhettek benne, hogy az élelmes maffiavadász csodákra képes, de azért ebben egyikük sem hitt igazán.

Solo összeszámolta, összesen hat lövést adtak le Burke-re. Minden egyes lövés halálos volt.

Franco csak egy embert ismert, aki így dolgozott: Mel Kowalskit. Minden más gyilkos egyszer, kétszer, legfeljebb háromszor lőtt volna, de nem hatszor. Ezt viszont csak Mel Kowalski tehette, mert ő maga volt az ördög. Nem elégedett meg azzal, hogy megölt egy embert. Szét akarta zúzni az áldozat testét is.

Franco felállt. Ökölbe szorította a kezét, és sötéten nézte az Atlanti-óceánt.

— Egyszer még elkaplak, Mel Kowalski! — mormogta dühösen. — És akkor elszámolunk ezért itt! És az összes többi gyilkosságért is, amit elkövettél.

**

A szürke Pontiac Firebird nyílegyenes utcán gurult végig. Ebben a negyedben olcsóbb szálláshelyek voltak. A játékkaszinók előtt hippik ögyelegtek a járdán, hasist vagy marihuánát szívtak. Többnyire tízen egyetlen cigarettát, mert saját kábítószere nem volt elég a pénzük.

A nap már alacsonyan állt az égbolton. Nemsokára lebukik a szállodák teteje felett.

Akkor majd megint előbújnak a patkányok a lyukakból, tiltott üzleteket kőnek, becsapják a turistákat, meglopják, kirabolják őket... S elkövetnek majd olyan bűntényeket is, amelyekre a maffia ad megbízást. Franco Solo sóhajtott. Ez mindenütt így volt az Államokban. A Tisztelt Társaságnak mindenhová elért a keze. És bármennyit ártott is Franco Solo ennek a veszélyes alvilági szervezetnek azzal, hogy következetesen s minden rendelkezésre álló eszközzel harcolt, ellene — jól tudta, hogy végérvényesen megsemmisíteni a maffiát, ez csak álom marad, amely soha nem válik valóra. A maffiavadász a „Little Tatoo” nevű kiskocsmába igyekezett.

A kocsmá nevét Bethseba Lane-től tudta.

Rögtön azután, hogy rátalált a jachton a halott államügyészre, Franco Solo visszatért Miami Beachbe. Bethseba közben tovább ivott, majd eléggé részegen felment a szobájába. Ott tudta meg Francótól, hogy mi történt George Burke-vel. A lány zokogása azt bizonyította, hogy jobban szerette az államügyészt, mint azt Franco feltételezte róla, és félőrára volt szüksége, amíg sikerült annyira megnyugtatnia a lányt, hogy az ismét képes volt értelmesen beszélni. Időközben értesítette a vízi rendőrséget is, hogy behozzák Burke-öt.

S mialatt megpróbálta megnyugtatni a megtört lányt, az agya lázasan dolgozott — Kérem, próbáljon meg emlékezni, nem vett-e észre valami különösét az elmúlt napokban, Bethseba — mondta szinte szuggerálva őt. — A legkisebb dolog is fontos lehet.

A szőke lány kétségbeesetten rázta a fejét. — Semmit sem vettem észre. A legapróbb dolgot sem. — Nem akart gondolkozni, de talán nem is tudott. Túl részeg volt. Bár a sok kissé kijózanította, logikusan gondolkozni még nem tudott. Am Franco nem engedett. Tudta, hogy kínozza a lányt, de most nem lehetett rá tekintettel.

— Próbálja meg negyvennyolc órával visszaforgatni az idő kerekét, Bethseba! — követelte.

— Nem tudom!

— Muszáj megpróbálnia.

— Nem megy.

— Nem akarja, hogy George Burke meggyilkolásáért bosszút álljak?

— De igen. Igen, természetesen azt akarom.

— Akkor segítenie kell, hogy megtaláljuk a gyilkosát, Bethseba.

— De hogyan? Hogyan? — zokogott a lány.

— Senki sem tűnt föl magának, aki titokban érdeklődött George Burke iránt? Valaki, aki figyelte Burke-öt? Talán emlékszik egy arcra, valakire, akivel kétszer, háromszor, esetleg többször is találkozott...

Bethseba Lane egyfolytában a fejét rázta, de hirtelen abbahagyta. Egyszeriben emlékezett egy férfira, aki mereven figyelte, amikor a kigyófarmot látogatták meg.

— Nem lehet, hogy nem magát, hanem George Burke-öt figyelték? — kérdezte gyorsan Franco Solo.

— De igen, lehetséges. George közvetlenül mellettem állt

- Írja le azt a férfit — követelte Franco, de Bethseba erre képtelen volt.

Nem volt jó arcmemóriája. Csak arra emlékezett, hogy a férfin napszemüveg volt, olyan nagy, amely arcának majdnem a felét eltakarta. De Bethseba Lane emlékezett valami másra is. Egy nappal később ismét látta a férfit. Egészen biztos benne, hogy ő volt az. Ismét ugyanaz a napszemüveg volt rajta, egy kis kocsmá, a „Little Tatoo” előtt ült, egy csinos, fekete hajú, fülbevalós lánnyal a térdén. Ez elég volt ahhoz, hogy Franco Solo felkeresse ezt a kocsmát...

*

**

Hús dollárért a „Little Tatoo” nevű kocsmában részletes felvilágosítást kapott. A fekete hajú lányt Claudia Breggnek hívták, és a miami Wax Museum mögött lakott. A kocsmáros ecsetelte a lány előnyeit, és végezetül megkérte Francót, ne felejtse el megemlíteni, hogy ő küldte. A pasas feltehetőleg minden odaküldött vendég után megkapta a közvetítésért járó összeget Claudiától. Elképesztő, miből kovácsolnak maguknak tőkét egyes emberek, gondolta Franco undorodva, miközben visszatért bérelt kocsijához.

A „Little Tatoo”-tól Claudia lakása körülbelül három percre volt. Franco felment egy keskeny falépcsőn, amelynek szinte valamennyi lépcsőfoka korhadt volt, és szörnyen recsegett.

A maffiavadász elérte az első emeletet. Claudia Bregg a tető alatt lakott, mondta a kocsmáros, tehát a második emeleten, hisz az épület mindössze kétemeletes volt. Az első emeleti forduló után a lépcsőfokok valamivel jobbak voltak.

Második emelet. Három ajtó, zöldre, barnára és kékeslilára festve. A zöldön és barnán névtábla volt. „MILLER”, „BOYD”. Tehát a kékeslila színű vezet Claudia Bregg lakásába.

Franco az ajtóhoz lépett. Abban a pillanatban, amikor be akart kopogni, trágár káromkodást hallott bentről, aztán egy csattanás következett. Végül egy lány élesen felsikoltott.

*

**

A zár nem bírta ki Franco Solo rohamát. Az ajtó feltárult, s a falnak csapódott. A maffiavadász egyetlen hatalmas ugrással a szobában termett. Egy pillantás elég volt ahhoz, hogy átlássa a helyzetet. Claudia Bregg félelemtől tágra nyílt szemmel feküdt egy széles franciaágyon. Blúza, mely leheletfinom anyagból készült — egészen a köldökéig nyitva volt. A szoknyája felcsúszott, látni lehetett hófehér bugyiját és sokat, nagyon is sokat végtelenül hosszú lábaiból. Kis fülében ott volt a hatalmas fülbevaló, amelyről Bethseba Lane beszélt.

Arcának jobb fele vörösen égett. Világosan kirajzolódott rajta egy nagy férfikéz öt ujjá.

A fickó, aki megütötte a lányt, nehézsúlyúak közé tartozott, muszáj volt komolyan venni. Ökleivel akár a betonoszlopot is képes lett volna szétzúzni, válla széles. Arca elszürkült a dühből.

Amikor Franco Solo berobbant a szobába, éppen a bőrvét készült kihúzni a nadrágjából, hogy megzabolazza a lányt.

— Hagyd inkább ott az öved, ahol van, fiú — mondta Solo jegesen. — Különben nadrág nélkül távozol innen!

A nagydarab fickó zavartan nézett rá, majd Claudiától kérdezte: — Az ördögbe is, ki ez? Mi keresnivalója van itt?

— Claudia barátja vagyok — állította Franco. — És azért vagyok itt, hogy megakadályozzam, hogy a kicsikét kidekoráld.

— Az ördögbe is, megérdemli a verést! — ordított a vasöklű dühösen.

— Miért?

— Meglopott!

— Nem igaz! — védekezett Claudia. — Nem loptam el a százast a levél-tárcájából. Biztosan elvesztette valahol.

— Hallod, mit mond a hölgy! — morgott Franco.

— Ezek a dögök mind úgy hazudnak, mintha könyvből olvasnák!

— Igazat mondok! — ordított Claudia vadul szikrázó szemmel.

Most, hogy Franco ott volt, többé nem félt a férfitől. Az csípőre tett kézzel ordított:

— A fenébe is, meg akarom kapni a százasomat!

— Akkor ott keresd, ahol elhagytad — javasolta neki Franco Solo.

— Jobb, ha ebbe te nem avatkozol bele, fiú! — puffogott az óriás. — Ez a dolog csak rám és Claudiára tartozik. Tűnj el, mielőtt dühbe gurulok.

— Ha valaki itt elpucol, az te leszel, öregem! — vágott vissza Franco Solo élesen.

A másik megfeszítette az izmait. — Hé, mindig ilyen nagy a szád? Franco rávigyorgott a nehézsúlyú fickóra. — Nem akard Claudiára bízni, hogy ki maradhat itt kettőnk közül?

— Az ördögbe is, világos, hogy te fogsz elmenni, méghozzá azonnal, ugyanis személyesen röptelek ki innen.

A nehézsúlyú véraláfutásos szemmel rontott neki Francónak. A fickó bízott az erejében, amellyel földre kényszeríthette volna ellenfelét, ha az elkövette volna azt a hibát, hogy szemből támad és védekezik.

Az ész harca volt ez a testi erővel.

A nehézsúlyú ökle, mint a pöröly repült felé, és bizonyára középen ketté is hasította volna, ha eltalálja. De a furge maffiavadász kitért az ütés elől, s aztán ügyesen a következő elől is. Biztosan ütött vissza, keményen és villámgyorsan használta ki a másik hibáját. Egyetlen másodpercig sem volt igazán veszélyben.

Ezzel szemben Franco kökemény öklei gondot okoztak a fickónak. Rövid idő alatt a nehézsúlyú három ütest kapott egymás után, s már közelgett a szégyenletes vereség. Amikor Franco támadásba lendült, megpróbálkozott ugyan egy elterelő művelettel, de ez félresikerült. Amikor Franco észrevette, hogy ellenfele fedezék nélkül hagyta az állát, egy óriási horoggal leterítette.

A verekedős óriás hátrafelé tántorgott ki a lakásból. Franco követte a folyosóra, s amikor ismét ütni akart, a nehézsúlyú könyörögve emelte fel a kezét, és dagadt szájjal gurgulázta: — Elég! Az ördögbe is, elég!

— Oké — bólintott Franco. De még küzdőállásban maradt. — Akkor most ajánlhatod magadat. S a te helyedben én többet nem jönnék vissza. Elképzelhető, hogy véletlenül újra összefutnánk.

— Isten őrizz! — nyögött a nehézsúlyú, megfordult, és lógó vállal elbotor-

kált. Még sokáig fog rágódni ezen a vereségen. Kétszer olyan széles volt, mint a másik, sőt valamivel magasabb is — s mégis megkapta a magáét, Ez elgondolkztatja az embert.

Franco Solo hallgatta a fickó súlyos lépteit. Hallotta, amint az első emeletről a földszintre vezető lépcsőfokok megnyikordulnak, aztán becsapódott a kapu.

Szabad volt a terep. Amikor visszatért a lakásba, a lány még mindig a széles ágyon feküdt. Csak most szedte rendbe a ruháját. Csodálkozó, hálás pillantást vetett a férfira. Aztán felállt, odament a falba épített bárhoz, megtöltött két poharat bourbonnal, s az egyiket odaadta mentőangyalának, aki épp a megfelelő pillanatban tűnt fel.

— Köszönöm — mondta lágyan. — Maga sokat tett értem. — Lassan elhalványodott az ujjak nyoma az arcán.

Franco mosolyogva válaszolt: — Szívesen tettem. Ki nem állhatom azokat a fickókat, akik verik a lányokat.

— Most tartozom magának — mondta Claudia.

— Marhaság ...

— De, de... — Az ágyra mutatott. — Nem akar lefeküdni velem?

Franco csodálkozva nézett a lányra. — Nem ezért vagyok itt, Claudia.

— Nem tesz semmit. Meg aztán másképp hogyan mutathatnám ki a hálámat?

— Majd én megmondom — mondta Franco mosolyogva. Leírta, hogyan nézett ki az a férfi, akivel Claudia itt járt, s akit a „Little Tatoo” előtt is láttak vele. Nem esett nehezére földézni Mel Kowalski alakját. Az a dosszié, amelyet a COUNTER MOB vezetett erről a veszedelmes gyilkosról, nemcsak nagyon vaskos volt, de fényképeket is tartalmazott, amelyeken a bérgyilkos fürdőruhát, tréninget, szmokingot, bundát stb. viselt.

Claudia rögtön tudta, kiről beszél, de egy szót sem szólt volna Kowalskiról, ha nem lett volna adósa Francónak. A hallgatás nála az egyik legfontosabb üzleti elv volt. Am ezúttal kivételt tett. S így a maffiavadász megtudta, hogy Mel Kowalski azt mesélte a lánynak, hogy még ma Chicagóba repül.

Franco tudta: ha ennek a bérgyilkosnak ez volt a szándéka, akkor időközben már el is repült. Más szóval ez azt jelentette: Mel Kowalskit továbbra is Miami Beachben keresni teljesen értelmetlen dolog.

Chicagóban kell tovább nyomozni utána ...

Bár a hőség Miami Beachben szinte elviselhetetlen volt, még mindig többet ért, mint ez az átkozott eső, amely Chicagót egyetlen óriási pocsolyává változtatta. Szürkén, sűrűn szakadt, megállás nélkül. Es még nem is látszott a vége... A Michigan-tó felől hűvös szél fűtült végig az utcákon, s könyörtelenül arcába csapta a vizet annak a kevés embernek, akik ebben a rohadt időben kimerészkedtek a szabad ég alá.

Franco a csontjaiban érezte a nyirkosságot. Mogorva arckifejezéssel ment a kocsijához. Valahogy ellenségesnek tűnt neki a közel három és fél millió lakosú város, ahol nem először tartózkodott. De mintha a metropolis örült

volna, hogy itt látja Francót, mert még jól emlékezik azokra a nyugtalan napokra, amelyeket legutóbbi ittlétekor okozott.

A COUNTER MOB nemcsak ügynökökből állt. Ez a hatalmas szervezet, amely remekül értett hozzá, hogyan álcázza magát, összekötők, hírhozók, szimpatizánsok és spiclik egész láncolatával rendelkezett, s ezek az Egyesült Államok egész területén jelen voltak. Természetesen kialakítottak különösen fontos támaszpontokat a tengerentúlon is, de ott nem olyan sűrűn telepítették, mint az USA-ban.

Solo már mindenkivel beszélt, aki bármilyen kapcsolatban állt a COUNTER MOB-bal, és ebben a városban lakott, de minden eredmény nélkül. Mel Kowalskit egyikük sem látta.

De neki mégis sziklaszilárd meggyőződése volt, hogy a bérgyilkos Chicagóban van. Ezért olyan helyeken is megfordult, ahol különböző okokból nem kedvelték a maffiát, és beszélt olyan emberekkel is akik általában nem sokat tudtak a Tisztelt Társaságról, és mindenütt terjesztette, hogy Mel Kowalskit keresi.

Franco Solo szemrehányó tekintetet vetett az égre, és kiszállt a piros Plymouth Furyból. A hotelhoz ment, ahol chicagói tartózkodása idején lakni fog. A folyosón lerázta magáról a vizet, mint egy ázott kutya. A recepciónál levő férfi bólintott, és nevetett. — Ilyen időben a legjobb nálunk a bárban, Sir.

— Jó ötlet — válaszolt Franco. A lifttel felment a hatodik emeletre, száraz ruhát vett fel, és nem sokkal később a szálloda bárjában rendelt magának egy üveg kaliforniai vörösbor. Ivott, s a ragyogó kaliforniai napsütésre gondolt, miközben magába döntötte az italt.

Elkezdődött a hosszú várakozás. Valahányszor megszólalt a telefon, Franco összerendezte. Mindig azt remélte, hogy őt keresik. Félóra múlva már azon tűnődött, vajon valóban minden lehetőséget felhasznált-e, hogy előkerítse a gyilkost. Tűnődései közepette ismét csengett a telefon. Biztosan nem engem keresnek, gondolta keserűen.

A bárfiú fölvette a kagylót, aztán magához szorította, és a pult túloldalán ülő Francóhoz fordulva, megszólalt: — Maga Mr. Solo?

— Születésem óta — válaszolta felvillanyozva. Az időzített bomba, amit elhelyezett, most robbant.

— Telefonon keresik.

— Adja ide! — mondta tette éhesen. A fiú odavitte a készüléket, és letette elé.

— Halló, Mr. Solo... — Az izgatott és meglehetősen magas férfihang meg-megremegett.

— Kivel beszélek? — akarta tudni Franco.

— Harry Mark. — Mark spicli volt, aki információit bárkinek eladta, aki fizetett értük. A rendőrséggel éppúgy kötött üzletet, mint a bűnözőkkel, magádetektívekkel éppúgy, mint a maffiával. És előfordult az is, hogy ugyanazt az információt kétszer adta el. Hogy ezzel az üzleti praktikával még mindig életben volt, azt csak éles eszének köszönhetette s jó orrának, amellyel időben megszimatolta a veszélyt.

— Mi újság, Harry? — kérdezte Franco.

— Azt hiszem, van valamim a maga számára, Mr. Solo.

— Mondd csak.
— Telefonon nem, és nem is ingyen.
— Eladnád a lelkeket az ördögnek, mi?
— Miért ne? — Harry Mark idegesen nevetett. — Csak az a baj, hogy nem kell neki.

— Talán neki még nem vagy elég rossz — mondta Franco. — Hogy jutok hozzá az információhoz?

— Ismeri az evanstoni elhagyatott kikötőt?

— Igen — felelt Franco.

— Ott várok magára. Félóra múlva.

— Ilyen átkozottul rossz időben, nem tudsz valami kellemesebb találkahelyet kitalálni? — mérgelődött Franco.

Harry Mark úgy tett, mintha nem hallaná a kifogást.

— Ne felejtsem el magával hozni egy százast, Mr. Solo, ennyit ér az információ.

Franco egy másik találkahelyet akart javasolni, de erre már nem volt alkalma, mert Harry Mark letette a kagylót. A maffiavadász mérgesen nézett a telefonra, és dühöngött. — A fene egye meg, most másodszor is úszómellény nélkül mehetek ki ebben a vízözönben.

Az eső változatlanul szakadt. A borús nap lassan alkonyuló estévé változott, s így a látási viszonyok egyre romlottak. Az elhagyott kikötő Chicago legcsúnyább része volt.

A móló eltört, és hatalmas hullámok csapódtak belé tompán, mintha a tenger ezt az emberi kéz által létrehozott területet teljesen meg akarná semmisíteni. A tajték meredeken szökött az ég felé, összeért az esővel, s a szél jóval túlsodorta a korláton.

Franco felvett egy vízhatlan nejlondzsekit. Akkora tócsákat ugrott át, amelyekbe bele is lehetett volna fulladni, megbotlott a hulladékban és a szemétben, amelyet tulajdonképpen tilos volt itt lerakni, s amire több jól látható tábla is figyelmeztetett, de amivel mégsem törődött senki.

Félig tönkrement barakkok emelkedtek ki az eső szürke fátyla mögül. Úgy tűnt, türelmesen kivárják, míg egy buldózer megkegyelmez nekik.

Megpróbált keresztüllátni a vízfüggönyön. Az eső egyfolytában kopogott a fején, patakokban folyt a hajáról, le az arcára, a tarkójára. Didergett.

Harry Markot sehol sem látta. Valószínűnek látszott, hogy a spicli az egyik barakkban van, csak ezek nyújthattak némi menedéket ebben a ronda időben. Odasietett, és benézett az egyik betört ablakon.

— Harry?

Semmi. Csak az eső kopogását s a háttérből a hullámok tompa csapódását lehetett hallani.

Több feltételezés is adódott arra, hogy miért nem válaszolt Harry Mark. Elképzelhető például, hogy a fickónak az utolsó pillanatban az inába szállt a bátorsága, füttyül a százasra, és otthon maradt. Természetesen valaki más is gondoskodhatott arról, hogy Harry ne tudja betartani az ígéretét,...

Ezek a variációk jártak Franco Solo fejében, miközben átment a második barakkhoz.

Harry Mark arról is ismeretes volt, hogy nem mindig járt el „becsületes”

módon. A maffia pedig biztosan szép pénzt kínál érte, ha gyűlölt ellenségét kiszolgáltatja. Csapda lenne? A környék elhagyatottsága emellett szólt. Lehet, hogy Harry Mark cinkelt kártyáival játszott?

Franco gyorsan elővette a fegyverét. Nem akarta, hogy készületlenül érje a támadás, ha valóban törbe csalták.

A maffiavadász elérte a második barakkot.

— Harry? — kiáltott be itt is az ablakon az áthatolhatatlan sötétségbe.

Megint nem kapott feleletet. Meghallott azonban valami zajt, ami veszélyre figyelmeztette. Olyan zajt, ami nem tartozott ide. Pisztoly závarzatának fémes kattánását. Csapdába került! Franco hirtelen megfordult. Fedezékét keresett. Ekkor valaki élesen rászólt: — Solo! — És a COUNTER MOB ügynöke kővé meredt

*

**

Úgy álltak a sötétszürke esőfüggöny közepén, mint a kísértetek. Titokzatos jelenségek, hosszú, majdnem földig érő csillogó esőkabátban. A Cosa Nostra két kemény embere, akik mindent megpróbálnak majd, hogy ez a találkozás Franco Solo számára halálos kimenetelű legyen.

Franco csak a másodperc egy tört részére dermedt meg. Utána azonnal cselekedett. Támadóállásba lendült, és sikerült ugyanabban a pillanatban meghúznia a ravaszt, mint ellenfeleinek.

Fegyvere mennydörgő hangot hallatott. A szemközi fegyvercső tüze felvillant. A maffiózók golyója csak egy hajszállal kerülte el őt. Az ő golyója eltalálta az egyik esőköpenyt, de más kárt nem okozott. A bérgyilkos, aki épphogy megúsza a sebesülést, káromkodott, majd a földre vetette magát, és ismét lőtt. Ugyanezt tette Franco is. Koszos pocsolóba esett, de ez most nem zavarta. Inkább legyen koszos, és éljen, mintsem tiszta és halott. Nagy lendülettel végighempergett a tócsában, majd a sáron át a szemközi barakkhoz igyekezett. Két pontos lövés a maffiózók tudomására juttatta, hogy a férfi, akit meg kellett volna ölniük, veszélyes. E pillanatban már kezdték kapisgálni, hogy olyan könnyen, mint ahogy elképzelték, nem fog menni a dolog.

Franco elérte a barakkot, fedezékbe vonult, s óvatosan kikémlelt egy fal párkánya mögül ellenfelei irányába. A gengsztereket e pillanatban nem látta. Mintha levegővé váltak volna. Vagy vízzé?

De nem tévesztette meg ez a csalóka békesség. A fickók holtbiztosan itt voltak még. Nem olyan fiúk ezek, akik ilyen gyorsan feladnák. Még néhány-szor megpróbálják majd megölni, és sehol sincs megírva, hogy ez nem fog nekik sikerülni.

Óvatosan felállt visszafojtott lélegzettel fűlet. Hallotta az eső zúgását, a becsapódó hullámokat. Aztán tocsogó, gyors léptek ...

A gengszterek távolodtak. Biztosan nem bálba indultak, nyilván meg akarták kerülni a barakkot, hogy így Franco hátába kerüljenek. A maffiavadász végigcsúszott a csuromvizes barakkfal mellett, elérte a túlsó sarkot, tovább fűlet, miközben csak úgy táncoltak az idegei.

Először csak halk tocsogást hallott. Még nem láthatta őket, de tudta, hogy az esőben errefelé közelednek. Egyenesen felé. Arca megkeményedett, éles

szemével az esőfüggönyt figyelte, amely mögött néhány pillanat múlva föltűnnek a gyilkosai. Franco nyugodt, biztos kézzel emelte fel a harmincnyolcast. Meg akarta mutatni nekik, hogy nem olyan könnyű elbánni vele.

Most tűntek fel a bizonytalan, ólmos szürkesség mögül, két árnyékszerű, elmosódott körvonalú figura, lépéseik nesztét felerősítette a víz: pacs, pacs, pacs ...

Franco célzott Amikor a fickók már elég közel voltak, kétszer gyors egymásutánban lőtt. Szinte úgy hallatszott, mint egyetlen lövés. Nem tudta, hol találhatta el őket, amikor a lövésekkel szinte egy időben felordítottak. Páni rémületükben megfordultak, s hatalmas ugrásokkal igyekeztek elinalni. Hamarosan el is tűntek ugyanabban a szürkességben, amelyből csak az imént bukkantak ki.

Másodpercekkel később felbőgött egy motor, és a szakadó esőben életveszélyes sebességgel elszáguldott egy autó.

A kísértetjárás végét ért

**

Franco elengedte magát. Visszatette a fegyverét a hevederbe, és csuromvizesen szaladt vissza Plymouth-ához. Az átnedvesedett, sáros ruha kellemtelenül, hidegen tapadt rá. Az ördögbe is, ezt az egészet Harry Marknak köszönheti. A fogát csikorgatta, s ökölbe szorította a kezét. Ebben a pillanatban az volt a leghőbb kívánsága, hogy Harry Markot alaposan megruházza. De ez csak álom maradt, mert hiábavaló lenne most Harry Markot keresni. Az a minden hájjal megkent gazember biztosan rég eltűnt a maffia által rendelkezésére bocsátott egyik patkánylyukban. Sok időbe telt volna felkutatni. Franco nem akarta elaprózni magát. Csak a nagy cél lebeghet a szeme előtt. Harry Marknál sokkal nagyobb hal miatt jött Chicagóba, és semmi sem téríthette el attól a feladatától, hogy megtalálja, és ártalmatlanná tegye Mel Kowalskít. Az undorító kis spiclit majd egy más alkalommal kapja el.

Francónak jó volt az emlékezőtehetsége. Nem fogja elfelejteni Harry Marknak ezt a kedves kis ajándékot, szeret éjti egyszer, hogy személyesen is megköszönje neki.

Visszatérve a szállodájába a recepciónál levő férfi nagy szemeket meresztett rá, amikor a szobakulcsot kérte. — Mr. Solo...

— Épp most jövök egy mókás kis pocsolyacsatából — mondta neki vigyorgva. — Maga is próbálja meg egyszer. Halálra nevettem magam.

Csak miután meleg vízzel lezuhanyozott, érezte magát valamivel jobban. Elvitette piszkos ruháit a tisztítóba. Puha, meleg frottír fürdőköpenyt vett le, az ágyra ült, fogta a telefont, és megkérte a központot, hogy kösse össze egy washingtoni számmal.

Néhány pillanat múlva Warner ezredes fémesen csengő hangja szólalt meg a telefonban. Rendkívüli férfi volt. A nappal és az éjszaka bármely órájában el lehetett érni. Isten tudja, hogy volt erre képes. Aludni, úgy látszik, csak szökőévenként aludt.

— Franco, honnan telefonál?

— Chicagóból — válaszolt a CM-ügynök. Beszámolt főnökének a törté-

tekről. Ez idáig erre még nem volt ideje. Fontosabb dolgokkal kellett foglalkoznia. Warner ezredes más hírforrásból már tudta, mi történt Miami Beachben.

— Szegény államügyész. Mindig a legjobbak törik ki a nyakukat — morgott Warner rosszkedvűen. — Reméltem, hogy többet tehetünk érte.

— Többet tehettem volna érte, ha előbb informálnak — mondta Franco.

— Azonnal továbbítottam, amint megtudtam, Franco. Ennél gyorsabban nem lehetett.

Nem beszéltek tovább erről a témáról. Mindketten tudták, senki sem hibás abban, hogy nem tudták megakadályozni George Burke halálát. Az idő ezúttal egyértelműen Mel Kowalskinak dolgozott. Ez ellen egyszerűen nem volt mit tenni.

A másik téma, amelyről Franco Solo beszélni akart az ezredessel, Mel Kowalski volt. Franco mesélt Warnernek Claudia Breggről, s arról, amit a lány mondott, hogy a bérnyilkos Chicagóba akart utazni.

— Ezért vagyok itt — mondta végezetül Franco. — Hogy felkutassam Kowalskit.

— És megtalálta már?

— Még nem. Helyette viszont a maffia két bérence megpróbált eltenni láb alól.

Az ezredest nem rázta meg Franco válasza. Mindenkinek, aki a COUNTER MOB-nak dolgozott, állandóan számítania kellett arra, hogy tűzpárbajba keveredik, s meg is halhat. Ha Warner minden alkalommal, amikor Franco közel járt a halálhoz, szívrohamot kapott volna, már régen fel kellett volna hagyjon hivatása gyakorlásával.

Az ezredes csak annyit mondott: — Örülök, hogy a fickóknak nem sikerült a tervük.

Franco nevetett. — Én is, főnök. Én is.

— Van még valami, ami foglalkoztat, Franco.

— Mi?

— Chicago... — mondta Warner elgondolkozva és nyújtottan.

— Nem értem, uram.

— Épp azon gondolkozom, hogy Mel Kowalski mért éppen Chicagóba repült. Úgy értem, több ezer város van az Államokban. Miért döntött Kowalski épp Chicago mellett?

— Talán egy új megbízatás? — mondta Franco Solo.

— Erről eszembe jutott valami — szólalt meg Warner egyszeriben sietősen.

— Chicagóban van egy gengszterfőnök, bizonyos Fatty Booger, biztosan hallott róla ...

— Az utóbbi időben sokat hallatott magáról ez a szemét.

— Úgy hírlík, semmi sem elég neki. Egyre többet akar, egyre nagyobb lesz. Olyan nagy a hatalma, hogy az már kellemetlen a Tisztelt Társaságnak. És nemcsak erről van szó. Az utóbbi időben Boogernak sikerült olyan területekre is betörnie, amelyek ez idáig kizárólag a maffia uralma alá tartoztak,

— Ez esetben logikusnak tűnik, hogy Kowalskit azzal bízták meg, foglal kozzon ezzel az emberrel — mondta Franco.

Ha helyes a gondolatmenete, Francónak csak annyi a feladata, hogy Fatty

Booger közelében tartózkodjék. Minden más majd adódik magától. Francónak csak nyitva kell tartania a szemét, és egyszer — valószínűleg nem is olyan sokára — szemtől szembe áll majd a „Black Friday” emberével.

**

Mint egy víziló, bukott fel Fatty Booger hatalmas úszómedencéjének kristálytisztá vizéből. Szerette a nagyon nagy dolgokat. A legnagyobb kocsit vásárolta meg — amit csak kaphatott a pénzéért, az övé volt a legnagyobb felhőkarcolóra épített ház Chicagóban, s ő maga is hatalmas termetű ember volt, akinek beteges nagyzási mániája üzleti tevékenységében is érvényesült.

A világítótestek nappali fényt varázsoltak a terembe. A homlokzatot hatalmas mozaikkép díszítette: karmazsinvörös háttérben fehér szárnyaló galamb látszott a képen. A műalkotás egy olyan festőtől származott, aki ez idő tájt divatos volt a városban, s annyira elárasztották megbízatásokkal, hogy azokat már nem is tudta teljesíteni. A festő a kisujját sem mozdította volna Fatty Boogerért, ha az nem kényszerítette volna.

Elegendő volt egy egyszerű telefonhívás. — Ha elvállalja a megbízatást, kerek hetvenezer dollárt kap tőlem. Ha azonban elutasít, személyesen gondoskodom róla, hogy huszonnégy órán belül a pokolra kerüljön!

Ilyen feltételek mellett a művész természetesen azonnal nekilátott a munkának. Félbehagyta a többi megrendelését, és igyekezett minél gyorsabban teljesíteni Fatty Booger kívánságát.

Booger negyvenkilenc éves volt. Egy tízzel látszott többnek, de senki sem volt olyan bolond, hogy ezt meg is mondja neki. A gengszterfőnök kövér volt és nehézkes. Csak a vízben volt olyan bámulatra méltóan mozgékony, mint egy alakatlan rozmár. Kopasz fejénél csak lélektelen tekintete, széles orra, vastag, duzzadt ajka és hatalmasra dagadt tokája volt rondább.

Szuszogva csusszant a medence szélére. Három férfi nézte: két izmos testőre és Phil O'Donnel, az ügyvédje. O'Donnel, aki olyan vékony volt, mint egy lesóványodott kérdőjel, Fatty Booger telt alakjához képest még nyomorultabbnak tűnt. A csapott vállú, beesett mellkasú emberkének olyan szomorú volt a tekintete, mintha a világ minden szenvedése személyes ügye lenne.

Booger zihálva kapaszkodott a krómrúdra. Folytatta a beszélgetést az ügyvédjével, amit rövid időre azért szakított félbe, hogy egyszer átússza a medencét.

— Tehát úgy intézzük a dolgot, ahogyan én képzelem.

Phil O'Donnel boldogtalan arcot vágott. Nemigen szeretett ellenkezni Boogerrel. Ha mégis megtette, az minden alkalommal rengeteg energiájába került, mert Fatty egyáltalán nem szerette, ha nem osztották a véleményét.

— Mit bámulsz úgy, mint egy gyomorfekélyes tevé? — kiabált rá Booger az ügyvédre.

O'Donnel idegesen megnyalta az ajkát. Egyik lábáról a másikra állt. — Fatty, tudod, hogy csak jót akarok neked. Ne hidd, hogy önfejűségből mondok ellent neked ...

Booger bosszúsan bólintott. — Az ördögbe, Phil, ne légy mindig olyan messzire látó. Térj rá végre a lényegre.

— A helyzet az, Fatty... Tehát, ha hallani akarod, mi a véleményem erről...— Csak harmadik nekifutásra sikerült elmondania, amit akart. Akkor kirobbant belőle: — Úgy vélem, ne feszítsd túl a húrt.

— Aha, szóval így véled.

— Igen, Fatty, ez a véleményem erről a dologról. Nem lenne szabad túl sokat kockáztatnod.

— De hát nem is teszem.

— De igen, Fatty ...

— Hogy ezt megítélhesd, ahhoz felül kéne emelkedned a dolgokon, de ezt nem teszed — mondta Booger mérgesen. — Nincs elég rálátásod, ezért hiszed azt, hogy túl kockázatos a dolog.

— Ha emlékeztethetlek rá: a maffiának máris eléggé sok bosszúságot okoztál. A bögyükben vagy.

— Hagyd csak. Hadd legyenek mérgesek.

— Nem volna szabad még jobban provokálnod őket, Fatty. Nem lehet velük viccelni. Ha megelégedik a dolgot, nem lesz többé okunk a nevetésre.

Booger szeme összeszűkülött. — Beszartál, ugye?

— Igen, Fatty, úgy vélem, nem szégyen, ha az ember tudja, hogy mit tesz a Cosa Nostra azokkal, akik dolgaikkal ellenkeznek. Fatty, könyörgöm neked, ne játssz tovább a tűzzel. Elégedj meg azzal, amid van. Ha még többet akarsz, előfordulhat, hogy az életeddel fizetsz érte.

Booger elvörösödött. — Az ördögbe is, tartsd meg az ostoba tanácsaidat Phil. Nem akarom hallani őket. Nem félek a maffiától. Ellenkezőleg, ők félhetnének tőlem, de ezt, te beszari alak, nem akarod tudomásul venni. Ebben a városban én vagyok az első ember, megértetted? Nem pedig Mortimer Jones. Vagy Hyrom Bell. Nem a Tisztes Társaság. Hanem én. Én, Fatty Booger! Ebben a városban úgy táncolnak, ahogy én fütyülök, jegyezd meg ezt magadnak, te gyáva disznó! Most pedig gondolkozz végre, hogy mit válaszolsz majd a kérdésemre, az ördögbe is. Megteszed, amit kérek tőled, vagy inkább hagyjuk az egészet?

Phil O'Donnal idegesen pillantott Booger testőreire, akik fagyosan bámulták. Fatty Boogernak csak csettinteni kellett az ujjával, s ez a két fickó ízekre szedi őt. Lehet, hogy lelövik, mint egy veszett kutyát. Vagy a vízbe fojtják. Vagy egyszerűen csak agyonütik ...

— Na? — puffogott Fatty Booger türelmetlenül.

Az ügyvéd legszívesebben azt mondta volna, hogy a legjobb lenne, ha útjaik mostantól elválának. De csak egy módon lehetett megválni Fatty Boogertől, ha az ember meghalt. Meghalni pedig nem akart, ezért O'Donnal sietősen válaszolt: — Oké, Fatty. Oké. Megteszem.

Booger vigyorgott. — Na végre. Miért nem egyeztél bele rögtön?

Az ügyvéd letörölte az izzadságot a homlokáról. — Csak figyelmeztetni akartalak a ránk leselkedő veszélyekre. Csak ennyit akartam. Semmi más.

Csengettek. A két testőr egyike elhagyta az uszodát. Amikor visszajött, egy esőtől átázott, barna papírba burkolt csomagot tartott hatalmas mancsában, és azt mondta: — Az előbb hozták önnek, főnök.

**

Mel Kowalski már tizenöt perce a helyén volt. Fekete, kapucnis esőkabátot viselt. Egyvégtében esett az eső, de ez egyáltalán nem zavarta, nyugodtan térdelt a lapos tetőn. Maga mellett a kéményhez támasztott egy FN-karabélyt, egyelőre még vízálló műanyagba csomagolva.

A „Black Friday” bérgyilkosa az órájára pillantott. Néhány másodperc múlva csengetett a küldönc Booger ajtaján. A gengszterfőnököt figyelte. Láttá az ügyvédjét és a két testőrt is. Egy-egy lövéssel valamennyiüket a pokolba küldi.

Mel Kowalski ismét az órájára nézett. Elérkezett az idő. A férfi, aki a csomagot vitte, pontosan érkezett. Kowalski levette a műanyag tokot a fegyverről, kezébe vette, és belenézett a puská távcsővébe.

A célkereszt Booger kövér hátán táncolt. Egyetlen golyó elegendő lett volna, hogy a maffia feketelistáján szereplő gengszterfőnök életét kioltsa. De ha életben maradnak a testőrök, azok még borsot törhettek volna a maffia orra alá, és ezt Kowalski előrelátóan meg akarta spórolni, ezért az egész társaságot meg akarta semmisíteni.

Most az egyik testőr eltávolodott. Eltelt néhány másodperc. Kowalski teljesen nyugodt volt. Tudta, hogy minden tervszerűen zajlik majd, s mivel nem voltak idegei, nem esett nehezére nyugodtan kivárni a pillanatot, amíg meghúzhatja a ravaszt.

A gorilla visszajött. Kezében tartotta Kowalski barna csomagját, és mondott valamit Fatty Boogereknek. Ezek voltak az utolsó szavai. A célkereszt rég eltávolodott Boogerről, a csomagot tartó férfira irányult, végigsiklott rajta, míg el nem érte a gorilla kezét...

Aztán a lövés. Szárazon csattant, hangja végigkorbácsolta a tetőt. A golyó átvágódott a házra, betörte az ablaküveget, s eltalálta a csomagot, amely a férfi kezében egyszerűen mindent megsemmisítő, izzó golyóvá változott.

**

Franco Solo elhajtott a South Water Market előtt, kicsivel később elérte az Adam Parkot, és bekanyarodott a Paulina Streetre. Az ablaktörő egyfolytában járt, hogy Franco kilásson a még mindig zuhogó esőben. Bár gyorsan működött, a szakadó esőtől nem tudta teljesen tisztán tartani a szélvédőt.

Franco pillantása a műszerfalba elhelyezett órára esett. Mindjárt kilenc. A Plymouth fényszórói vakító tükörré varázsolták a nedves utat. Paulina Street 4124. Ez volt Fatty Booger jelenlegi címe.

Már a 4113-as számú ház előtt járt, amikor a robbanás bekövetkezett. Ilyet még sosem látott Tűzpiros fény futott át a fekete égbolton. Majd a dörgés. És ugyanabban a pillanatban már hallani is lehetett a pokoli robbanást, amely a levegőbe röpítette a gengszterfőnök házáat.

Égő romdarabok repültek fel nagy ívben a ház felől, üvegszilánkok vágódtak az utcára. Mintha bomba csapott volna be Booger házába. Az úszómedence úgy vált szét, mint egy rosszul megépített gát — hatalmas vízaradat zúdult a mélybe, az épületből narancsszínű lángok törtek az ég felé.

Francónak kiszáradt a torka. Ez Mel Kowalski műve volt, ehhez kétség sem fért. Ez az átkozott gyilkos most bizonyára büszke a művére.

Solo lenyelt egy káromkodást. A „Black Friday” bérgyilkosa egy orrhosszal megint megelőzte. Arra számított, hogy ez a hidegvérű gyilkos e pillanatban még a tethely közelében van. Ilyen színjátékot egy Mel Kowalski-féle férfi biztosan nem hagy ki. A perverz fantáziája miatt szüksége volt rá, hogy lássa, mi történt. Kowalski egész biztosan a helyszínen van még, és gyönyörködik a katasztrófában, amit ő okozott. Franco gázt adott. A Plymouth, felpörgő motorral robogott végig az úton.

A szakadó eső ellenére a házakból emberek özönlöttek ki az utcára. Zavar-tan bámultak felfelé, mások elképedten nézték a tüzet.

A 4124-es számú háznál Franco a fékre lépett. Balra rántotta a kormányt, különben a kocsí nekiment volna egy súlyos betoncölöpnek, amely az út közepén feküdt, s pár perccel ezelőtt még a gengszterfőnök házának tartozéka lehetett.

Amint a Plymouth megállt, Franco Solo kiugrott a kocsiból. Nem nézett fölfelé — mint a többiek —, hanem az ellenkező irányba pillantott. Nyugtalan szeme Mel Kowalskit kereste. Hirtelen úgy vélte, megtalálta.

Egyre több ember érkezett futva, hogy közelebről is lássa a katasztrófa színhelyét. Esernyők erdeje emelkedett a járda és az úttest fölött. Mindnyájan ugyanabba az irányba szaladtak.

Csak egy ember nem. Ő az ellenkező irányba futott; csak Mel Kowalski lehet!

Sötét árnyként osont az emberek közt a gyilkos. Franco Solo azonnal meg-lódult. Kövér esőcseppek vágtak az arcába. Ezen a napon rövid időn belül harmadszor is csuromvizes lett, de nem törődött vele. Ott futott Mel Kowalski. Ilyen közel Franco még sohasem került halálos ellenségéhez. Nem szabad elmenekülnie. Csak ez számít!

Kowalski kapucnis fekete esőkabátjában elérte a kerítést, amely egy nagy teherautó-műhely területét kerítette körül. Úgyesen felmászott rá, majd leugorva egy teherautó-parkolóban ért földet. Itt álltak azok a járművek, amelyeket már megjavítottak, vagy amelyek még javításra vártak. Az elkészült teherautókra a szélvédő és az ablaktörlő közé műanyagba csomagolt munkafelvételi lapokat tűztek. A többi járműre helyezett mágneses számok azt jelezték, hogy milyen sorrendben javítják majd meg őket. Kowalski a hatalmas teherautókhoz sietett, és azonnal el is tűnt köztük. Egy törpe az óriások közt.

Franco Solo, amint átmászott a kerítésen, elővette a fegyverét. Összegörnyedve rohant a nehéz járművek felé. A vadász ismét vadászott!

Franco a csúszós talajon olajos pocsolyák és csillogó zsírfoltok között ugrált. Csak amikor már közelebb került a járművekhez, érzett betont a lába alatt.

Elhaladt az egyik óriás előtt. Az eső olyan hangosan zuhogott, hogy szinte semmiféle más zajt nem lehetett hallani. Franco megpróbált kissé nyugodtabban lélegezni. Az idegei pattanásig feszültek. Viszketett a tenyere. Egyedül volt itt Mel Kowalskival, és mindent el fog követni, hogy a „Black Friday” bérgyilkosa ne kerüljön ki innen sértetlenül.

Fatty Booger meggyilkolása — és az ég tudja, hány ember halt meg még ennél a támadásnál — az utolsó büntény lesz, amit Mel Kowalski a maffia-megbízatásából végrehajt.

Franco végigment egy hatalmas gép jobb első kereke mellett. A fekete gumi egészen a válláig ért; Leguggolt, és igyekezett azokra a zajokra koncentrálni, amelyek elárulhatták neki, merre van a gyilkos. Két lehetőség volt. Vagy fogalma sem volt róla Mel Kowalskinak, hogy valaki a nyomában van, s ez esetben feltehetőleg keresztülmegy a területen, hogy a túloldalon kocsiba szálljon és eltűnjön — vagy Kowalski tudja, hogy valaki követi, ez esetben el fog bújni, előbb elintézi azt, aki a nyomába eredt, és csak azután menekül majd. De vajon melyik feltételezés helytálló?

Erre a kérdésre Franco Solónak minél előbb meg kellett találnia a választ ...

Kowalski elégedett volt magával és a művével. Amit itt minden fáradtság nélkül produkált, ezt csinálja utána a „Black Friday” bármely másik gyilkosa! Sergio Pattana el lesz ragadtatva a „művétől”, és ha Pattana meg van elégedve, szívesen ad egypár dollárral többet. Prémiumként, a különösen jól végrehajtott feladatért. Miután a gyilkos eleget látott — szinte itta magába a katasztrófa képét —, gyorsan eltűnt a helyszínről.

Amikor átmászott a kerítésen, észrevett egy férfit, aki ugyanabba az irányba igyekezett, mint ő. Ez Kowalski éber tudatalattijában azonnal bekapcsolta a vészcsengőt. Valaki követi! — szaladt át a fején. A fenébe! Dühös lett.

A kamionok közé rohant, és azonnal el is tűnt köztük. Gyorsan megfordult. A másik épp most mászott át a kerítésen, és átkozottul gyors volt. Fürge fickó. Erős és hajlékony. Fekete hajú. Délies típus! Az ördögbe! Eszébe jutott Franco Solo neve. Kowalski hátán végigszaladt a hideg.

Nem félt a rendőrségtől. Nem félt az FBI-ügynököktől sem, a magán-detektívekkel pedig nem is törődött. De ha Franco Solo nevét meghallotta, mindig görcsbe rándult a gyomra. Bár nem félt Solótól, ösztönösen megérezte, hogy Franco Solo az egyetlen ember, aki veszélyes lehet rá. Vele megütheti a bokáját, ha nem figyel eléggé. Franco minden maffiázó szemében vörös posztó volt. Sikerei miatt tajtékzott valamennyi vezér.

Mel Kowalski sejtette, hogy egy szép napon találkozni fog Francóval, és akkor kiderül, hogy kettejük közül ki az erősebb. Akkor majd elválnak, hogy Franco Solo valóban olyan ügyes-e, mint ahogy hírlik.

Egy napon majd minden kiderül. Titokban Mel Kowalski azt remélte, hogy ez a veszélyes összeütközés még sokáig várat magára.

De most elérkezett, és Kowalski elhatározta, nemcsak hogy túléli a találkozást, de arról is gondoskodik, hogy Franco Solo a föbe harapjon.

Most, hogy döntésre vihette a dolgot, Kowalski már nem is bánta, hogy találkozik Solóval. Minél előbb leszámol vele, annál hamarabb megszabadul Solo-traumájától.

A gyilkos fegyverét, mellyel négy embert küldött a másvilágra, a kamion alá dugta, ahol elbújt. Aztán elővette 357-es Magnum Colt Pythonját. Súlyosan feküdt kezében a fegyver. A sötétben tovább hátrált. Megvolt az az előnye, hogy ő láthatta a közeledő Franco Solót. És Solo már jött is. Hosszú, szökkenő ugrásokkal.

Franco lebukott a hatalmas teherautó mögé, s ugyanabban a pillanatban kikémlelt a sötétségbe. Kowalski veszélyességének tudata arra ösztökelte, hogy azonnal cselekedjen. Itt nem egy zöldfülűvel van dolga, aki éppen csak beleszagolt az üzletbe, hanem vele egyenrangú ellenféllel.

A COUNTER MOB ügynöke oldalra ugrott. Az utolsó pillanatban, mert Kowalski azonnal lőtt. A golyó alig kerülte el Francót, becsapódott a kamion törzsébe, és kilyukasztotta.

A maffiavadász villámgyorsan megváltoztatta helyzetét, és viszonozta a tüzet. Kowalski visszahúzódott. Védekezőállásból lőtt, de nem engedte, hogy Franco Solo sarokba szorítsa. Vigyázott rá, hogy Solo ne kerüljön a háta mögé.

Felváltva lövöldöztek; miközben keresztülorhantak a javítóműhely területén. Kowalski többször is megpróbálta átejtetni Francót, de bármit talált is ki, a maffiavadász mindig időben átlátta szándékát, és hidegvérrel kontrázott, így amaz kétszer is a sarokba szorult.

Ez feldühítette a gyilkost. Közelebb csalta magához Francót, s megpróbált közvetlen közletről halálos lövést adni le rá, de a maffiavadász visszaverte a támadást, és rögtön utána veszélyes ellentámadásba ment át.

A rutinos küzdők pokoli párharcot vívták, amelynek kimenetele még bizonytalan volt. Egyetlen golyó mindent eldönthetett, de egyiküknek sem sikerült leadni a végzetes lövést.

Fekete árny bukkant fel a kerekek közt. Franco azonnal meghúzta a ravaszt. A fegyver dörögve elsült.

A maffiavadász úgy vélte, látja, amint ellenfele hevesen összerезzen.

Eltalálta? Franco hallotta, hogy Mel Kowalski felnyög. A fekete árny eltűnt. Megpróbál a gyilkos menekülni, mert megsebesült. Franco golyója valóban eltalálta volna? Franco átlopakodott az esőben, s elérte a kerekeket, amelyek mellett Kowalski állt az előbb. A két gumi egyikén sötét folt csillogott. Megtapogatta az ujjával. Ragadt. Vér! Mel Kowalski vére!

Franco szíve egyszeriben a torkában dobogott. Tehát biztos, hogy talált. De mennyire súlyosan sebesült meg a gyilkos? Valószínűleg a vállát találta el. Csak súrolta a golyó? Vagy súlyosabb sebet ejtett rajta? A szemével ellenfelét kereste. Tudta, hogy most nem lehet elővigyázatlan, mert a megsebesített Mel Kowalski kétszer olyan veszélyes.

Solo hangtalanul átmászott a kamionok alatt. Egy pillanatra megállt, hogy hallgatózzon. Semmi. A másik nem adott többé életjelt magáról. Mintha a „Black Friday” bérgyilkosa felszívódott volna.

A távolból rendőrségi sziréna hallatszott. Tűzoltóautók érkeztek hangosan szirénázva.

Hirtelen egy lövés. Franco úgy pördült meg, mint akit darázs csípett meg. A lövést nem neki szánták. A telek másik végében adták le. Úgy gondolta, tudja, mit jelent ez. Szaladni kezdett, futott, amilyen gyorsan csak tudott. Kínosza a gondolat, hogy esetleg túl későn érkezik. Kowalski szétlőtte az egyik teherautó zárját. Most begyújtotta a motort. A motor hangja felbőgött a betonpályán.

Még tíz monstrum állt Franco Solo és a között a teherautó között, amelyben Mel Kowalski ült. Az ügynök fokozta a tempót. Egett a tüdeje, amint az esőben rohant. Elkezeredetten igyekezett elérni Kowalskit. Nem mene-

külhet el előle, különben folytatódik a vadászat, és senki sem tudja megmondani, hányan esnek még áldozatul ennek a jéghideg gyilkosnak.

A teherautó, amelyben a gyilkos ült, hirtelen megugrott. Bőgő motorral ment neki a jármű a bezárt kapunak. Egyre gyorsult. Franco megpróbálta egy golyóval megállítani. Nem sikerült. Lükettő halántékkal tette vissza a harmincnycolcast a hevederbe.

Bevetette minden erőtartálékát. Még soha életében nem szaladt ilyen gyorsan. Nem lehet igaz, hogy a szerencse Mel Kowalski oldalán áll. Franco bebeszélte magának, hogy még mindig van esélye.

Görcsbe rándult arccal rohant a kamion után. A jármű abban a pillanatban érte el a nagy vaskaput. Most jött az ütközés. Bádog recsegése, vas csikorgása. A hatalmas autó kiszakította sarkából a kaput, és látható fáradtság nélkül legyűrte az akadályt.

Franco nem állt meg. Ha legalább a teherautó végét elérné... Akkor felkapaszkodhatna rá, és később kikényszeríthetné a döntést.

Az autó dübörögve elhagyta a telket. A távolság egyre nőtt közöttük. Franco addig szaladt, amíg a legoptimistább ember is belátta volna, hogy nincs több remény, hogy utolérje. Csak akkor állt meg kimerülten és fogát csikorgatva, s nem is próbálta meg palástolni dühét.

Csak vonakodva tudott megbékélni a gondolattal, hogy Mel Kowalskinak sikerült elmenekülnie. Az eső patakokban folyt végig az arcán, de meg sem érezte. A gyilkosra gondolt és arra, hogy egy nap majd újra találkoznak. És akkor gondoskodni fog róla, hogy Mel Kowalski ne tudjon többé elmenekülni.

**

Bal vállát érte a golyó. Kowalskinak nem volt szüksége orvosra, hogy kiperaráltassa a golyót. Maga látta el az erősen vérző sebet a szállodában. Miután elállította a vérzést, ügyesen bekötötte a sebet. Aztán töltött magának egy bourbont. Az italtól magához tért. Bevett egy fájdalomcsillapítót, szódavízzel nyelte le, majd telefonon elkérte a számláját. Az éjszaka közepén kiköltözött. Érdeklődött, mikor indul a következő gép Baltimore-ba, és egy órával az indulás előtt már az O'Hare repülőtéren volt.

A fájdalom nem volt elviselhetetlen. Hála a fájdalomcsillapítónak, Kowalski csak tompa fájdalmat érzett sebesült vállában. Amikor szólították az utasokat, elindult a kétmotoros gép fedélzetére.

A barátságos stewardess megkérdezte, van-e valami kívánsága. Kért néhány képes folyóiratot és egy kis üveg pezsgőt. Amikor a gép már tízezer méter magasságban repült az éjszakában, és Chicagót — és vele együtt Franco Solót is — egyre inkább maga mögött hagyta, Mel Kowalski nyugodtan hátradőlt az ülésen, és becsukta a szemét. A sebesülése miatt kénytelen rövid pihenőt beiktatni. Erről a szándékáról tájékoztatni fogja Sergio Pattanát. Biztos volt benne, hogy a „Black Friday” főnökének nem lesz ez ellen kifogása. Hiba lenne továbbra is bevetni egy sebesült férfit, ezt Pattana is tudta, ezért minden bizonnyal megérti azt, hogy csak akkor adhat újabb feladatokat Mel Kowalskinak, ha az megint rendbe jön. És sehol sem tudta

magát Mel Kowalski annyira kímélni, mint Baltimore-ban, mert itt lakott — immár több mint egy éve — a testvére, Claire.

A gyilkos összeszorította a száját. Saját érdeke volt, hogy minél előbb makkegészséges legyen. Akkor aztán foglalkozhat Franco Solóval, s egyszer s mindenkorra kitekerheti ennek a gazembernek a nyakát!

*
**

Baltimore. A gép nagy ívet írt le a Patapeco folyó partján elterülő város felett, aztán lassan leereszkedett a betonra.

Kowalski taxiba ült, s testvére címét adta meg a sofőrnek. Már több mint egy éve nem járt a húgánál. Claire más volt, mint ő. Sohasem jöttek jól ki egymással. A lány makacs volt, s elvből nem tette meg, amit Mel mondott neki. Kowalskinak nem voltak illúziói. Claire nem fog örömeiben a plafonig ugrani, ha váratlanul betoppan hozzá. Tulajdonképpen csak papíron tartoztak össze. Az irataik szerint testvérek voltak, de a valóságban annyira különböztek, mint két teljesen idegen ember.

Egy pillanatra Kowalskinak az az ötlete támadt, hogy a következő virágüzlet előtt megállítja a taxit, de aztán rögtön elvetette ezt a gondolatot. Még sosem vett nőnek virágot, s legkevésbé a testvére, Claire érdemelte volna meg ezt a kitüntést.

Semmi sem változott. Csak a sarkon, ahol régebben a mosoda állt, most egy fotósbolt volt. Az utca, ahol Claire lakott, ugyanolyan vigasztalan volt. A sofőr megállította a kocsit. — Megérkeztünk. Kowalski bólintott. Kifizette a taxit, elővette a csomagtartójából az útításkáját, és eltűnt egy szürke, keskeny házban.

Claire-nek még duzzadt volt a szeme az alvástól. A bal oldalon az arcán látszott a párna nyoma. Gesztenyebarna hajában hajcsavarok lógtak. Mályvaszínú pongyolában volt, amely szorosan hozzátapadt kifogástalan alakjához. Bár álmosnak tűnt, csinos volt, és ebben külsőleg is feltűnően különbözött fivérértől.

Kowalski rávigyorgott. — Halló, testvérkém! Bemehetek?

— Jók az idegeid. Mi jut eszedbe, hogy az éjszaka közepén felkeltesz? — kérdezte Claire pökhendien.

— Méghogy az éjszaka közepén! Kilenc óra van. Más ember ilyenkor már elfáradt az asznapi munkában.

— De ezek az emberek biztosan nem hajnalban mentek haza — mormogta Claire, és kitérte az ajtót. — Na, gyere be!

— Egyenesen lenyűgöző a találkozásunk miatti lelkesedésed — gúnyolódott Kowalski.

— Mit vártál tőlem? Hogy a plafonon leszek az örömtől?

— Mondhatnál valami kedveset.

— Minek? Egy egész éven át nem törődtél velem. Mindegy volt neked, mi van velem.

— Sokat gondoltam rád.

— Ebből én semmit sem vettem észre. Egy év múlva ismét megjelenesz, és úgy teszel, mintha csak a sarokra mentél volna cigarettáért. Megtudhatom, minek köszönhetem megtisztelő látogatásodat?

A lánynak fogalma sem volt róla, miféle bandának dolgozott Kowalski, s ez így volt jó a jövőre nézve is. Mel megvonta a vállát.

— Nincs rá semmi konkrét okom.

— Ezt te nem tudod nekem bemesélni. Nálad mindennek megvan az oka, bármit teszel is. Mindig is józan és számító voltál, sohasem tettél mást, csak olyat, amiből valami módon hasznot húzol.

Kowalski vigyorgott: — Nem úgy találok, hogy ez a legjobb életfelfogás, amit az ember kitalálhat magának?

— Undorítóan tartom.

Kowalski hirtelen elkomolyodott. — Idehallgass, te átkozott dög, nem várom el, hogy a nyakamba borulj örömdben, de ha nem akarsz összetűzésbe kerülni velem, jó lenne, ha más hangon beszélnél.

Claire mogyoróbarna szeme szikrázott. — Ha nem tetszik a hangom, nyugodtan elmehetsz!

Claire-nek fogalma sem volt róla, milyen közel állt e pillanatban egy pofonhoz. Kowalski csak nehezen nyelte le a bosszúságát, bevitte a csomagját a nappaliba, leült egy fotelbe, kinyújtotta a lábát, és közben azt morogta; — Néhány napig itt fogok lakni.

Claire követte. Megállt az ajtóban csípőre tett kézzel. — Úgy. És nekem ebbe nincs is beleszólásom, mi?

— Így van — mondta Kowalski fagyos mosollyal. — Addig maradok, amíg akarok, akár tetszik ez neked, akár nem!

— Na, ez aztán jó kilátás.

— Ne zavartasd magad miattam. Tégy úgy, mintha itt se lennék.

— Erre nem vagyok képes.

— Nekem mindegy, mit csinálsz. Készíts valami reggelit! Éhes vagyok. Claire kelletlenül kiment a konyhába. Kis idő múlva behozott egy tálcat kávéval, vajjal, pirítóssal, mézzel. Egy személyre.

— Te nem eszel? — kérdezte Kowalski.

— Elment az étvágyam — válaszolt Claire bosszúsan, és a hálósobába indult, hogy rendet rakjon. Aztán a fürdőszobába ment. — Mit csináltál volna, ha itt lett volna egy barátom? — kérdezte a fivérét.

— Megnéztem volna magamnak, és ha tetszik, akár maradhatott is volna.

— És te?

— Természetesen én is. A barátodat ez biztos nem zavarta volna. Amikor Claire kijött a fürdőből, elragadóan nézett ki. Mel Kowalski elismerően fütyentett. — A mindenit! Egész elfelejtettem, hogy ilyen csodaszép húgom van. Biztos szaladnak utánad a fiúk.

— Lehetséges — válaszolt Claire szárazon. Kowalski megpróbált puhatólítani. Tudni akarta, van-e férfi Claire életében, de a lány vagy kitérő válaszokat adott a kérdéseire, vagy úgy tett, mintha nem is hallaná a kérdést. Miután kicsit összerámolt a nappaliban, az órájára pillantott.

Kowalski vigyorgott. — Nyugodtan elmehetsz dolgozni, bébi. Én addig vigyázok, hogy semmit se lopjanak el a házból. — Tudni akarta, mit dolgozik Claire, de a lány nem mondta meg. Egyáltalán nagyon szűkszavú volt Tizenegy óra körül felvett egy magas sarkú cipőt, és elment anélkül, hogy Melnek megmondta volna, hová megy és mikor jön vissza. Kowalski elbigy-

gyesztette a száját. — A kisasszonyt régen nem szedték ráncba — morgott. — Na, ez mostantól másképp lesz.

Természetesnek találta, hogy kutat Claire szekrényeiben, átnézi a fiókokat. Közben talált egy betétkönyvet, amelyben neveltségesen kis összeg, kétszáz dollár volt. Tehát nem lehet olyan fényesen Claire-nek. De túl büszke volt ahhoz, hogy ezt bevallja neki. Talált egy noteszt is, amelyben sok telefonszám és kevés név szerepelt. Ezt különösnek találta, de még mielőtt alaposabban végiggondolta volna a dolgot, csengettek. Kinyitotta az ajtót.

Vékonydongájú fickó állt az ajtóban sötét öltönyben. Nagyon sápadt arca beesett, semmitmondó szeme, ferde orra, vékony szája volt és ideges keze. Türelmetlenül próbált bepillantani a lakásba, de Kowalski teljes egészében elfoglalta a bejáratot. Így az egyszerűbből rákényszerült, hogy vékony hangon megkérdezze: — Itthon van Claire?

— Mit akar tőle? — kérdezte Kowalski fagyosan.

A kisember zavartan kuncogott, és lesütötte a szemét. Kowalski megállapította, hogy a fickó nem lehet kispénzű. Fekete öltönye mérték után készült, akár a cipője. Vékony ujjain több gyűrűt is viselt, amelyek egészen biztosan nem hongkongi vagy tajvani utánzatok voltak. Kowalski felszólította őt, hogy lépjen be. Megmondta neki, hogy Claire nincs itthon, és fogalma sincs, mikor jön haza.

— Oh — sóhajtott csalódottan a kisember. — Kár. Csak néhány órát töltök Baltimore-ban, és Claire azt mondta, nyugodtan jöjjenek el, ha megint erre járok, én ... Igazán kár.

Kowalski elmagyarázta a férfinak, hogy ő Claire bátyja. A kisember nagy szemeket meresztett rá. — Claire sosem mondta, hogy van egy bátyja is, s maga egyáltalán nem is hasonlít rá.

— Hja, ezen nem lehet változtatni, mister...

— McIntosh. Lester McIntosh.

— Hallgasson ide, Mr. McIntosh, talán én is segíthetek magának...

A kisember éles hangon nevetni kezdett. Kowalski úgy érezte magát, mintha idióta lenne. Mérges lett, és ráordított McIntoshra: — Az ördögbe is, mi olyan neveltséges ezen?

— Maga segítene? — kuncogott a kisember, s könnyezett a szeme a nevetéstől. — Maga akar a húga helyett segíteni nekem? Hát ha ezen nem nevetem halálra magam ...

Kowalski hirtelen rájött, miről van szó. Nyilván van felesleges pénze a fickónak. Csak rövid időre jött a városba. Látszott rajta, hogy nem kifejezetten a nők kedvence. De nővel akart lenni. Ezért jött Claire-hez. Hogy a pénzén vásároljon egy kis gyengédséget. Vagyis Claire...

Az ördögbe is, ha igaz, amire Mel Kowalski gondol, Claire megkapja a magát. Meg akar bizonyosodni a dolgról. Eszébe jutott, hogy Claire nem akart beszélni vele arról, hogy mit dolgozik. Most már majdnem biztos volt benne, miért került a lány ezt a témát.

— Mr. McIntosh, azt hiszem, nem értem magát — mondta Mel Kowalski nyersen.

A kisember a szemét forgatta. — Csak nem azt akarja mondani, hogy nem tudta, hogy a húga call girl?

Kowalski úgy érezte, mintha nyakon öntötték volna.

— Mondd még egyszer! — követelte.

— A húga call girl, s én nem először járok nála.

— De az biztos, hogy utoljára! — ordított Kowalski dühösen. A húga kurva volt. Alig tudta felfogni. Számára ez volt a világ legmocskosabb foglalkozása. A testvérének nem volt szüksége erre. Mi üthetett Claire-be? Kowalski dührohamot kapott. Egészséges jobb kezével hatalmasat húzott be a kis embernek, aki nem számított erre, s nékitántorodott a falnak.

Lester McIntosh élesen visított. Kowalski ismét ütött. Elverte McIntosht a többi férfi helyett is, akik pénzért vásárolták meg a húga testét, brutálisan összeverte a kicsi embert. McIntosh megpróbált elmenekülni, de Kowalski nem hagyta. Még nem végzett vele. Még nem adta ki a mérgét.

Csak amikor már nem kapott levegőt, állt meg zihálva. Keményén felrángatta a földről Lester McIntosht. Kinyitotta az ajtót, és fújtatva hörgött: — Jól jegyezd meg, te átkozott kurvapecér! Claire mostantól nincs az üzletben! Megértetted ?

A kisember gyorsan bólintott. Rángatózó arca a vértől maszatos volt. — Igen — nyögte. — Igen! — A gyilkos seggbe rúgta, s McIntosh kirepült a lakásból. — Meg ne lássalak itt többé! — kiabált a futva távozó férfi után.

— Nem, nem! — nyögött a kisember. — Biztosan nem jövök ide többé! És Kowalski dühtől vörös arccal bevágta az ajtót. - Claire! — sziszegte eltorzult arccal. — Majd meglátod, mit kapsz, ha hazajössz!

Franco Solo még azon az éjszakán s a rákövetkező napon is Chicagóban kereste Kowalskit. Makacsul igyekezett a nyomára akadni. De egyelőre minden erőfeszítése eredménytelen maradt. Ez azonban nem kedvetlenítette el. Van egy mondás, amely szerint kitartással minden akadályt le lehet győzni, és isten a tudója, a CM-ügynök milyen kitartó volt. Kora délután sikerült felhajtania egy fickót, aki a repülőtérén látta Mel Kowalskit. Méghozzá Fatty Booger meggyilkolása és a szerelőműhely telepén történt lövöldözés után. A férfi emlékezett rá, hogy Kowalski jobb kezében útításka volt, s közben láthatóan vigyázott, hogy a lehető legkevesebbszer mozdítsa meg a bal karját. Franco Solo azonnal szerzett egy listát valamennyi gépről, amely múlt éjjel felszállt Chicagóból.

A COUNTER MOB-on keresztül egy óra múlva megkapta valamennyi gép utaslistáját. De Mel Kowalskj egyik legfőbb elve az elővigyázatosság volt. Nem saját nevén utazott. Így aztán tucatnyi irányba elrepülhetett. Indianapolisba, Harrisburgba, Doverbe, Rallighbe, New Yorkba... s a felsoroltakon kívül még rengeteg városnév szerepeit a listán, de vajon melyik volt az igazi?

Ezt megtudni pillanatnyilag szinte megoldhatatlan problémát jelentett Francónak, de éppen ez villanyozta fel. Mindent meg akart tenni, ami a hatalmában állt, hogy ezt a kemény diót a lehető leggyorsabban feltörje...

*
*

A „Black Friday”-nek nem volt állandó helye. Sergio Pattana szívesen összehavarta ellenségeit, ezért többnyire rövid, szabálytalan időközönként változtatta tartózkodási helyét. Hat héttel ezelőtt a maffia e veszélyes alszervezetének a székhelye még Texasban volt. Azelőtt a csoport Ohio-ban időzött, jelenleg pedig Sergio Pattana és a „Black Friday” székhelye New Yorkban, Long Blondon volt.

A bérelt telek több hold nagyságú volt, a villa pedig előkelő urasági épület, amelyet inkább egy nemes, mintsem egy bűnöző lakhelyének vélt volna az ember.

A termeket régi, drága bútorokkal rendezték be. Pattanának egy stróman bérelte ki a telket és a házat, s az alkalmazottaknak a lelkükre kötötte, hogy ne viselkedjenek feltűnően, nehogy megneszeljenek valamit a szomszédok.

Sergio Pattana inas, sötét hajú férfi volt, gombszeműi, teli vitalitással és tetterővel. San Francisco posványából származott, és hamar megtanulta, hogy ha az ember senki és semmije sincs, akkor csak két lehetőség van: vagy ő tapos el másokat, vagy őt tapossák el.

Tizenkilenc évesen elege lett a rúgásokból, amiket addig kapott. Megpróbált kapcsolatot keresni a Cosa Nostrával, hamarosan meg is bízta kisebb feladatokkal a Tisztelt Társaság, de ezekért természetesen kevés pénzt kapott, ami akkor Pattanát nem zavarta. Tudta, hogy ezek a megbízatások a létra fokához hasonlíthatók. Ezen az úton fokozatosan följebb kerülhet...

Huszonégy évesen már javában benne volt az üzletben, ragyogóan keresett, és megtanulta, hogy mindig időben lépjen le a rendőrség elől. Rengeteg trükköt ismert, amelyek lehetővé tették, hogy feladatait mindig valahogy sikeresen végezze.

A komisszione állandóan dicsérte, s így történt, hogy hamarosan már nemcsak egyetlen Donnak dolgozott, hanem hol az egyiknek, hol a másiknak kaparta ki a tűzből a gesztenyét.

Ez adta az ötletet, hogy a Tisztelt Társaság áldásával saját kis szervezetet alapít, amely valamennyi maffiacsaládnak a rendelkezésére áll.

Javaslatát kedvezően fogadták. A családok jókora anyagi támogatást nyújtottak, s ennek a pénznek a segítségével saját kis impériumot épített fel, amely ma már olyan jól működött, hogy a Cosa Nostra köreiből csak elismerően szóltak róla. Pattana sikerét részben körülbírásságának, részben elővigyázatosságának köszönhette. Megérezte, ha valami büzlött, s rendszerint már akkor reagált a dolgokra, amikor mások még csak nem is sejtettek semmit.

Ezúttal is ez történt. Magához hívatta két emberét. Olyan férfiak voltak ezek, akikkel az ember nem szívesen találkozott volna a sötétben. Izomkolosszusok, akik gyilkosságból éltek. Két lélektelen mészáros, akik úgy oltották ki az emberéletet, hogy közben szempillájuk se rezdült. Pattana az utóbbi időben kissé pihentette kettejüket, mivel azt akarta, hogy benője a fű azt a sok bűntényt, melyet megbízásából végeztek.

De most szüksége volt erre a két férfira. Egyiküknek, Alfredo Sevardónak éles sasszeme és arca bal oldalán puffadt sebhelye volt. A mellette álló, izmos fickót Bingo Celentanónak hívták, s olyan fogai voltak, hogy az ember ezt hihette, bizonyára fáradság nélkül képes átharapni a drótot is.

Pattana egy antik íróasztal előtt állt. Fa szivartárcából szivarral kínálta

a két férfit. Azok tisztában voltak vele, milyen kitüntetés érte őket, és csak úgy ragyogtak.

Sergio Pattana is kivett egy szivart. Kicsivel később mindhármukat kék füstfelhő burkolta be.

— El tudom képzelni — kezdte a beszélgetést Pattana —, alig várjátok, hogy ismét valami feladatot kapjatok.

Sevardo vigyorgott. — Aki sokat pihen, az berozsdásodik, főnök.

— Elég hosszú szünetet tartottunk — vélte Celentano.

Pattana elégedetten mosolygott. A hosszú pihenéstől Sevardo és Celentano majdnem szétrobbant a tettvágytól. Ha most szabadon engedi őket, kétszer olyan veszélyesek lesznek, mint hajdanában.

Pattana megvakarta a füle tövét. — Gondot okoz nekem valaki.

— Csak a nevét mondja meg, főnök, a többit mi elintézzük — mondta Sevardo sietősen.

A „Black Friday” főnöke kivette szájából a szivart, és mereven bámulta a parázsló szivarvéget. — A név: Mel Kowalski — mondta szinte suttogva, s észrevette, hogy a két férfi összerezzen. Kowalski nélkülözhetetlen ember volt — minden jel ezt mutatta, Pattana mindig a legnagyobb elégedettséggel nyilatkozott róla, sőt időnként példaként állította elibük Mel Kowalskit. Nemegyszer mondogatta, jó lenne, ha mindnyájan megpróbálnának úgy dolgozni, mint kedvence. Mitől lett Kowalski hirtelen kegyvesztett?

Épp most vonta ki egyetlen kézmozdulattal a forgalomból George Burke-öt és Fatty Boogert. Mindkét gyilkosság simán zajlott le, s Pattana is elégedetten húzta ki az ügyeket az elvégzendő sürgős feladatok listájáról.

Sergio Pattana olyan vigyorral pillantott két emberére, hogy azok hátán végigfutott a hideg.

— Látom, fiúk, megdöbbenetek.

— Igen, főnök — mondta Sevardo.

Bingo Celentano gyors mozdulattal helyeselt.

— Kowalski kiváló — mondta Sevardo.

— Ezt nem vitatom — vélte Pattana. — Most is éppúgy értékelem, mint annak előtte. Példátlanul sokat tett a „Black Friday” szervezetért. De nem akarjuk pienesztálra állítani Kowalskit, elébe térdepelni, és imádkozni hozzá. Jó munkát végzett, és ezért jól meg is fizettük. Tehát a „Black Friday” nem tartozik neki semmivel. És továbbra is alkalmaznám, ha... — Pattana félbehagyta a mondatot. Beleszívott a szivarjába, és áthatóan nézte az embereit.

Sevardo értetlen arcot vágott. — Valami balhéja rosszul ütött ki, főnök? Pattana lassan megrázta a fejét. — Nem az ő hibája, hogy gondot okoz nekem.

— Hát akkor mi a fene? — kérdezte Celentano.

— Mi jut eszetekbe, ha Franco Solo nevét halljátok? — kérdezte hirtelen Sergio Pattana.

Sevardo idegesen nyelt egyet. — Solo a legundorítóbb ellenségünk, a legravaszabb kigyó, akiről valaha hallottam.

— Akinek Franco Solo a sarkában van, annak befellegzett!

— Egy buldognál is kutyább — állította Bingo Celentano.

Pattana bólintott. — Ez az!

— Mi? — kérdezte Celentano még mindig zavartan.

— Solo Mel Kowalski nyomában van. Most már megértitek, mi okoz nekem gondot? Mel Kowalskinak persze megvannak a maga előnyei, de a hallgatás törvényéről más a véleménye, mint nekünk. Félő, ha Franco elkapja, s a szaros életéről van szó, nem kussol majd. Más szavakkal: Kowalski nagy kockázatot jelent a „Black Friday” számára. És ismeritek az elveimet: mindent a szervezetért!

— Oké, főnök, mi legyen vele? — kérdezte keményen Alfredo Sevardo. Pattana az íróasztalon álló telefonra mutatott. — Mel egy órával ezelőtt felhívott. Elmondta, hogy összezsapott Solóval, és könnyebben megsérült. Csak horzsolta a golyó, de arra kért, hadd kezelje ki magát, mielőtt új megbízatásokat adnék neki. Meg aztán szeretne leszámolni Franco Solóval. Meghagytam abban a hitében, hogy minden rendben van. Nem tudja, mit tervezünk ellene. Ez előny a számotokra. Melnek fogalma sincs, miért keresitek majd föl.

— Hol találjuk meg őt, főnök? — kérdezte Bingo Celentano izgatottan.

— Jelenleg Baltimore-ban van. A testvérénél lakik. Szeretném, ha egyszer és mindenkorra levennétek a vállamról ezt a gondot.

— Meglesz, főnök — mondta Sevardo.

— S ha közben Solo is keresztezné az utakat...

— Akkor neki is befűtünk. Rendben, főnök? — vigyorgott Celentano.

**

Claire hat óra körül jött haza. Mel Kowalski hidegen fogadta. — Mi volt? — morgott rá.

— Hogy érted, hogy mi volt? — vizsgálgatta Claire nyugtalanul a bátyját. Nem először látta már ezt a fagyos pillantást. Valahányszor így nézett rá, a következő másodpercben már ordított, mint az állat. Tűnődött, mitől lehet Melnek rossz hangulata, és elhatározta, hogy résen lesz. Jobb, ha nem megy a közelébe, mert ha Mel robban ...

A bátyja ránézett.

— Nem tudod, miről beszélek?

— Nem.

— Akkor érthetőbben kell kifejeznem magam: hány férfival találkoz-tál ma?

Claire zavartan nézett a bátyjára.

Mel Kowalski ábrázatára kegyetlen vigyor ült ki. Felállt. Claire megmerevedett. Hirtelen félni kezdett a fivéréből.

— Tudom, mi a munkád — mondta Kowalski agresszíven. — Itt járt Lester McIntosh. Az a szemét el akart szórakozni veled. Jól elvertem, mielőtt kivágtam volna, mint a rongyot.

— Ehhez nem volt jogod! — szólalt meg rekedten Claire.

— Micsoda? Lehet, hogy nem jól hallak?! — kiáltott Kowalski dühösen. — Mit jelentsen az, hogy nem volt hozzá jogom? A testvérem vagy...

— Ah! Egyszeriben a testvéred vagyok. De egy évig felém se néztél. Kowalski az ajtóra mutatott. - Megmondtam ennek a disznónak, azonnal

kilépsz ebből az üzletből, s nehogy újra azt mondd, hogy ehhez nincs jogom, Claire!

— Nem is volt jogod hozzá!

Kowalski dühösen meredt a húgára. — Mondd csak, nem szégyelled magad?

— Ehhez semmi közöd, Mel. Ez az én életem. És az én testem. Azt teszek vele, amit akarok.

— Az ördögbe is, ebben alaposan tévedsz. Nem tűröm, hogy a testvérem szajha legyen. Számomra ennél undorítóbb mesterség nincs a világon.

Claire haragja felülkerekedett a félelmén. Szikrázó szemmel kiabált a bátyjára: — Mondd csak, mit képzelsz, ki vagy te?

— A bátyád vagyok, akár tetszik ez neked, akár nem!

— Akkor sem írhatod elő, hogy mit tegyek.

— Majd meglátjuk!

— Te istenverte, álszent Mr. Tökély! — kiáltott Claire kipirult arccal. — Tizenkét hónapon ét nem volt bátyám. És most egyszeriben megint van. És micsoda bátyám van! Beront az életembe, parancsokat osztogat, mindent a feje tetejére állít, elveri a barátaimat, és tönkreteszi a megélhetésemet.

— Te azt a fickót a barátodnak nevezed? Meg lehet még téged egyáltalán menteni?

— Százszor inkább ő lenne a fivérem, mint te! — sziszegte Claire vadul, bár tudta, hogy a tüzzel játszik.

Mel Kowalski közel állt hozzá, hogy megüsse a testvérét. Csak nehezen tudott uralkodni magán. — Ne mondd ezt még egyszer! — ordította dühösen.

— Az ördögbe is, ne mondj ilyet többé, Claire!

— Mel Kowalski — mondta Claire gúnyosan. — Gyámom és oltalmazóm. Hol voltál, amikor szükségem tett volna rád, he? Hol voltál, amikor rosszul ment a sorom? Akkor mindegy volt neked, mi van velem. Akkor nem számított, hogy van egy testvéred, mi? Felőled megdögölhettem volna, meg csak nem is tudtál volna róla. S most hirtelen felbukkansz a semmiből, és elő akarod írni nekem, hogy mit tegyek. — Claire hevesen megrázta a fejét — Na nem, kedvesem. Ezt velem nem játszod el. Most már nincs szükségem rád. Segítettem magamon, te pedig menj a pokolba!

Kowalski szinte felnyársalta szemével a húgát. — Miféle nehézségeid voltak?

— Nem akarok beszélni róla.

— De én igen! — ordított rá a gyilkos a húgára. — Tehát halljuk. Mit jelent az, hogy rosszul ment a sorod?

Claire készített magának egy italt. Mel Kowalski megfogta a karját. Megszorította. Fájdalmat okozott Claire-nek, de a lány szempillája se rezdült.

— Hajlandó vagy végre beszélni? — üvöltött Kowalski.

Claire szemében néma szemrehányás volt, amint Kowalski szemébe nézett. Kowalski elengedte. Claire ezt mondta: — Összejött néhány kellemetlen dolog... Megbetegedtem, elvesztettem az állásomat, s nem találtam új munkahelyet. A félretett pénzem gyorsan elfogyott, kölcsönkértem, de nem tudtam visszaadni a pénzt, s gyorsan elvesztettem a barátaimat. Nap mint nap korgó gyomorral feküdtem le esténként, azt remélve, hogy másnap majd csoda történik, amire oly nagy szükségem lett volna, de a csoda

elmaradt. És amikor elértem az abszolút mélypontot — ez idő tájt már mindent megvettem volna, hogy pénzhez jussak —, megismerkedtem egy férfival, aki látta, milyen rosszul megy a sorom, és aki segített, anélkül, hogy bármit kérdezett volna tőlem. Nem kért a pénzért semmit. Amikor elfogyott, amit adott, ismét kaptam tőle. Megkérdeztem egyszer, miért teszi ezt, de azt válaszolta, ne kérdezzek semmit, csak tegyem el a pénzt, és költsem el, ahogy nekem tetszik ...

Mel Kowalski a fejét rázta. — És nem jutott eszedbe, hogy ez a férfi segítőkészségeért egyszer majd benyújtja neked a számlát?

— Nem. És még ha gondoltam volna is erre, mindegy lett volna már.

— Hogy hívják a pasast? — akarta tudni Kowalski.

— Randy Gill.

— Meséld tovább! — követelte Kowalski.

Claire vállat vont. — Nincs sok mesélnivaló. Randy két hónap után eljött hozzám, és azt mondta, hogy pontos könyvelést vezetett arról, mennyi pénzt adott nekem. Azt is mondta, ideje, hogy a kamatokkal együtt visszafizessem az egészet. Megkérdeztem tőle, hogyan gondolja, hiszen egy vasam sincs. Azt válaszolta, hogy felbecsülhetetlen tőkével rendelkezem, a testemre gondol. Csak akkor tudom visszaadni a pénzt, amivel tartozom neki, ha ezentúl neki dolgozom. Így elkezdtem lassan ledolgozni az adósságomat...

Kowalski ökölbe szorította a kezét. — Kinyírom a fickót!

— Nem fogod kinyírni. És lehetőleg ne avatkozz az én ügyeimbe!

— Az ördögbe is, úgy látszik, még mindig nem értetted meg, hogy mostantól az történik itt, amit én akarok!

— Nem tűröm el, hogy parancsolgass nekem!

Kowalski - nem tudott tovább uralkodni magán. A testvérére rontott. S valahányszor megütötte, így üvöltött hozzá: — Te kurva! Te szemét, mocskos kis kurva!

Csak akkor engedte el Claire-t, amikor a lány már a földön feküdt, és saját erejéből nem tudott többé felkelni.

Kowalski súlyosan zihált fölötte; — Kifizetem az adósságaidat! — mondta lihegve. — És ha megtudom, hogy továbbra is kurva vagy, megöllek!

*

**

Franco Solo megpróbálta beleélni magát Mel Kowalski helyébe. A „Black Friday” bérpihenőse megbesélt az Ez hátrány a számára, és valószínű, hogy néhány nap pihenőre lesz szüksége. És hol pihenhet Kowalski jobban, mint a testvérénél, Claire-nél? Ez a gondolatmenet arra készítette Francót, hogy kapcsolatba lépjen Washingtonnal, a COUNTER MOB központjával, Warner ezredes irodáját kérte telefonon, s néhány pillanattal később kapcsolták is a főnökét.

Az ezredes, miután végighallgatta őt, így válaszolt: — Lehet, hogy fején találta a szöveget, Franco.

— Ha megszerzi nekem a lány címét, utánanézek, helyes-e az elgondolásom — mondta Solo.

— Hm. Igen. Szívesen segítenék önnek, de úgy tudom, több mint egy éve szem elől tévesztettük a lányt.

— Mi történt?
 — Egyszerű. A lány összecsomagolt Atlantában, és elhagyta a várost, anélkül, hogy bárkinek is elmondta volna, hová költözik.
 — Jobb hírt is hallottam már öntől — mondta Franco rosszkedvűen.
 — Azért ne búsuljon. Azonnal megmozgatok minden követ, hogy meg tudjuk a lány címét.
 — Megenged egy megjegyzést, ezredes?
 — Természetesen.
 — Sürgős lenne.
 Warner erőltetetten nevetett. — Szokás szerint.

Amikor a bérgyilkosok megérkeztek, Claire Kowalski egyedül volt otthon. Alfredo Sevarado és Bingo Celentano megálltak az ajtóban, kezüket zakójuk zsebében tartották. Ujjait a kibiztosított fegyver ravaszára tették. Celentano odabíccentett Sevardónak. Az bal kezével dörömbölni kezdett. Claire résznyire nyitotta az ajtót, Celentano villámgyorsan kirúgta. A lány rekedten felsikoltott, és a falnak esett.

Sevarado a zavart lányra fogta Walter P harmincnyolcasát. — Ne mozdulj! — sziszegte, miközben Bingo Celentano fegyverrel a kezében elrohant a lány mellett, s valamennyi szobába bepillantott. Mikor visszajött, becsukta az ajtót. Aztán dühösen megrázta a fejét. Sevarado továbbra is a fegyverrel fenyegette Claire-t. — Hol van?

A lány nagy szemekkel nézett rá. Temérdek gondolat futott át a fején. Amikor Mel olyan brutálisan összeverte, megesküdtött rá, hogy egyszer még bosszút áll rajta. Nem is sejtette, hogy erre ilyen hamar alkalom nyílik. Ez a két férfi nem úgy nézett ki, mintha csak beszélgetni akarna Mellel. Más akartak tőle! De miért? Mit követelt el Mel? Claire tudta, hová ment a bátyja.

Két hang szólalt meg benne egyszerre. Az egyik arra biztatta, hogy szabaduljon meg brutális, zsarnok bátyjától. — Mondd meg neki! — parancsolt rá a hang türelmetlenül. — Használd ki a lehetőségedet! Mondd meg neki, hol van Mel!

De a másik hang így szólt: — Ezt nem teheted meg. Mel mégiscsak a bátyád! Nem szolgáltatathatod ki a gyilkosainak!

Nem volt képes elárulni Melt.

— Hol van? — üvöltött rá Sevarado még egyszer.

— Ki? — kérdezte Claire hörögve.

— Mel Kowalski!

— Én ... nem tudom! — dadogott Claire.

— Ne bosszants minket, te lány!

— Én ... tényleg nem tudom.

— Ne kényszeríts rá, hogy fájdalmat okozzunk neked! — figyelmeztette Sevarado a lányt. — Vagy itt rögtön megmondod nekünk, hol van az az átkozott bátyád, vagy kitekerem a nyakad, mielőtt darabokra szabdalom azt a csinos pofikádat.

Claire kétségbeesetten rázza a fejét. — Mit csináljak, tényleg nem tudom, hová ment Mel.

— Nem hazudsz elég meggyőzően, bébi!~ mondta Bingo Celentano fagyosan vigyorogva. Széles ragtapasszal villámgyorsan betapasztotta a lány száját. — Nehogy idecsödütsd a sikoltozásoddal a szomszédokat — magyarázta Sevar-do gúnyosan.

Eltette a fegyvert. Claire elbotorkált a faltól, és előredobta magát. Sevar-dónak és Celentanónak ütközött. Azok egyszerre kapták el. Nem volt valami biztató szökési kísérlet. A lány vadul védekezett, a maffiózók felé rúgott, megpróbálta kiszabadítani magát.

— Hé, hé, hé, hová igyekszel, vadmacska? — kérdezte Bingo Celentano vidáman. — Arrafelé a hálószoba van.

Claire zavartan tágra nyitotta a szemét.

Sevar-do és Celentano felemelkedtek. Kapálódzott a levegőben, miközben a két gyilkos átcipelte a hálószobába. Könnyek lepték el a szemét. A két férfi az ágyra dobta, és Bingo Celentano feltépte a rémült lány blúzáját. Alfredo Sevar-do közben rágyújtott.

— Szép melled van — mondta elismerően bólogatva. — Kár, hogy nem-sokára már nem lesz ilyen szép. A seb, az égés nyoma életed végéig meg-látszik majd, kislány. De hát te akartad, hogy így legyen.

Felizzott a cigarettája parazsa. Sevar-do a remegő lány fölé hajolt, akit Celentano leszorított az ágyra.

Claire szíve a torkában dobogott. Rettenetesen félt a fájdalomtól, amit ezek a férfiak okoznak majd neki. Megérdemli ezt Mel egyáltalán? Hagyja, hogy Mel miatt megkínózzák? Könnyek buggyantak ki a szeméből, és végig-folytak az arcán. Most másodszer történt, hogy szüksége lett volna Mel segítségére, és most megint nem volt itt.

Sevar-do azt mondta: — Jelezd, ha beszélni akarsz, bébi. — Leverte a hamut a padlóra, és közelebb lépett.

*

**

Warner ezredes négy órával később tájékoztatta Franco Solót arról, amit tudni akart. A CM-ügynök megkapta Claire Kowalski pontos címét, és Warner még egy további információval is megörvendeztette Francót: egy COUNTER MOB-összekötő félórával ezelőtt jelentette, hogy látta Baltimore-ban Mel Kowalskit, igaz, rögtön szem elől veszítette.

— Ez igazolja a maga feltevését, Franco — mondta az ezredes. — A gyilkos a testvérehez ment kipiherenni magát.

— Remélhetőleg nem megy el onnan, amíg meg nem érkezem Baltimore-ba — mondta Franco.

— Mivel fogalma sincs róla, hogy maga már tudja, hol tartózkodik, nem hiszem, hogy ez megtörténik.

— Köszönöm a gyors intézkedést, főnök.

— Nincs mit. Végül is ez a dolgom.

Franco letette a telefont. Becsomagolta a holmiját a nagy utazótáskájába, kifizette a számláját, aztán elutazott Chicagóból. Természetesen még sok

dolga lett volna ebben a városban, de most az volt a legfontosabb, hogy elkapja Kowalskit.

Minden mással majd később foglalkozik. Franco az O'Hare repülőtéren visszavitte a Plymouth Fúrt annak a cégnek, amelytől kikölcsönözte, megváltotta a jegyét, és nem sokkal később az elsők közt szállt fel a repülőgépre, amely Baltimore-ba vitte.

Baltimore. Franco Solo megfeszítette az izmait. A tekintete megkeményedett. Szilárdan elhatározta, gondoskodik róla, hogy ez legyen az utolsó állomása Mel Kowalski pályájának.

Kowalski a Fort McHenry közelében — ez egyike volt Baltimore fontosabb nevezetességeinek — egy kis pizzériában egy régi jó barátjával találkozott. Két teljes órán át beszélgettek a múltból, közös ifjúságukról, egykori kalandokról. Aztán Kowalski barátja sürgős üzleti ügyben, amit nem tudott elhalasztani, sietősen elbúcsúzott. A gyilkos egy darabig még a pizzériában maradt, aztán visszatért béréit kocsijához, hogy hazahajtson.

A Chevrolet egy keskeny mellékutcában állt. Amikor Kowalski ki akarta nyitni az ajtót, érezte, hogy valami megmozdul mögötte. Megpördült, s észrevette Alfredo Sevardót és Bingo Celentanót.

— Hello, Mel — mondta Sevardo. Köszöntése szinte barátságosnak hangzott, de Kowalskinak jó füle volt, s kiérezte belőle a fenyegetést.

— Mit kerestek Baltimore-ban? — kérdezte fürkészően.

— Téged — mondta Sevardo.

Kowalski bizalmatlanul nézte a két embert. Nem tudta pontosan, mire vélje ezt a nem remélt, de semmiképpen sem véletlen találkozást.

— A mi kocsinkkal megyünk — mondta Bingo Celentano. Ez nemcsak úgy hangzott, mint egy parancs. Az is volt. — Itt áll a sarkon.

— Az ördögbe is, nem akarjátok elárulni, mit jelentsen ez? — hördült fel Mel Kowalski.

— Ne csinálj cirkuszt, gyere velünk! — morgott Sevardo.

Mel Kowalski már tudta, miről van szó, de épp ezért hitetlenkedve meredt a két férfira. — Ez... ez nem lehet igaz! — mormogta. Elő akarta rántani a revolverét, de Sevardo és Celentano gyorsabbak voltak nála. Hasába nyomták a fegyverüket, és elvették tőle a Colt Pythont.

Aztán a Chryslerbe tuszkolták Kowalskit. Bingo Celentano mellé ült, Sevardo meg a kormány mögé.

Amikor a koci elindult, Kowalski rekedten megszólalt: — Fiúk, nagy libát követtek el!

— Nem hiszem — válaszolt szárazon Sevardo.

— Hová visztek?

— Kihajtuk egy darabon a városból.

— És aztán?

— Hja, aztán... — mondta Sevardo, és vállat vont.

— Ide figyeljete, ezt nem tehetitek meg velem! — kiabált izgatottan Kowalski. — A „Black Friday” vezetői közé tartozom. Ez csak tévedés lehet!

— Nem tévedés — mondta Sevardo hanyagul.

— Kinek a megbízásából tesztetik?

— Nem tudod kitalálni?

— Álljatok meg! — követelte Kowalski kurtán. A telefonfülkére mutatott, amely felé közeledtek. — Állj meg, Alfredo! Hadd beszéljek Sergio Pattanával. Biztos vagyok benne, hogy egy rövid telefonbeszélgetéssel jóra fordul az egész. — Közben Mel Kowalski megesküdtött magában, hogy megtorolja ezt az átkozott parancsot Pattarán. De ehhez előbb ki kellett szabadulnia ebből a veszedelmes csapdából.

Sevardo lassan, de határozottan megrázta a fejét. — Nem telefonálhatsz, Mel.

— Az ördögbe is, mit képzelsz magadról, ki vagy te? A jóisten? Ha azt mondom, hogy beszélni akarok Pattanával, akkor neked teljesítened kell a kívánságomat.

— Elmúlt az az idő, amikor még volt szavad, Mel. Sajnálom. Tehetséges voltál.

— Miért estem ki Pattana kegyeiből? — kérdezte Kowalski rekedten. Kis izzadtságcseppek ültek ki a homlokára. A telefonfülkét már rég elhagyták. — Elintézttem az államügyészt, kinyírtam Fatty Boogert. Pattarának minden oka megvan rá, hogy elégedett legyen a munkámmal!

— Úgy gondolja, egyetlen éjszaka alatt kockázatossá váltál a „Black Friday” számára — mondta Sevardo.

— Én? Kockázatot jelentek? Úgy látszik, megzavarodott. Hogy jutott eszébe ilyen marhaság?

— Nem kellett volna elmondanod neki, hogy Franco Solo rád lőtt, Mel. Solo átkozottul veszélyes fickó.

— Hülyeség, el tudom intézni őt is!

— Solo súlyos károkat okozhat a szervezetünknek — mondta Sevardo.

— Az istenért, az a szarházi azt sem tudja, hol vagyok! — üvöltött Kowalski dühösen.

Már elhagyták a városatárt.

— Az a szarházi ki fogja deríteni, hol bujkálsz — mondta Sevardo komolyan.

— Na és, ha kideríti? Akkor majd kap egy golyót a hasába, és el van intézve a dolog.

— Chicagóban lehetőség volt rá, hogy golyót eressz belé, de elhalasztottad a nagy bulit, Mel. Sőt, épp ellenkezőleg, mintha te kaptál volna egy golyót Solótól.

— Arról a kis horzsolásról nem is érdemes beszélni!

— A főnök attól tart, hogy másodszorra már, komolyan ráfaraghatsz — mondta Sevardo. — Mint te is tudod, Pattana óvatos duhaj. A veszélyes bikának letöri a szarvát, még mielőtt árthatna neki. Na és az sem titok, hogy te nem sokra tartod az omertát. Tehát időben kell gondoskodnia róla, hogy tartsd a szád...

A Chrysler hepehupás útra tért, majd megállt. Alfredo Sevardo leállította a motort. Fagyos vigyorral fordult hátra. — Peched van, fiacskám. Visszafele nélküled jövünk.

Mel Kowalski lázasan gondolkozott, hogyan tudna kiszabadulni ebből a

halálos csapdából. A Chrysler három oldalról kőbánya vette körül, melynek falai meredeken az ég felé törtek,

A hidegvérű kivégzésnek nem lesznek tanúi.

Ez pont olyan helyzet volt, amelyet Mel Kowalski is szívesen alkalmazott megbízatásai teljesítésekor. Csak hogy ezúttal megváltozott a szereposztás, nem a gyilkos volt, hanem az áldozat.

Egő düh öntötte el. Gyűlölte Sergio Pattanát, amiért ily könnyedén ki mondta a halálos ítéletét. Egész lénye tiltakozott ez ellen a nyomorúságos vég ellen. Az eget és a poklot hívta segítségül, adjanak neki még egy lehetőséget, hogy megbüntethesse Pattanát azért, amit ellene elkövetett

Bingo Celentano, aki fegyverével egész idő alatt Kowalskira célzott, állával az ajtó felé bökött. — Nyisd ki, és nyomás kifelé, Mel!

Kowalski megpróbált alkudozni a gyilkosokkal. Egy halom pénzt ajánlott fel nekik. Pénzt, amiről úgy vélte, később majd visszaszerzi tőlük. Am Sevardót és Celentanót nem tudta megvesztegetni.

— Viseld férfihoz méltón a sorsodat — mondta Sevardo tőle szokatlan ünnepélyességgel. — Szállj ki, Mel. Nincs már senki, aki tehetne érted valamit.

De igen! Van még valaki! — gondolta Kowalski izgatottan. Én magam. Még nem győztek le. Még nem oltotta ki a golyótok az életemet. Még elegendő gyűlölet és erő van bennem, hogy megpróbáljam, és sem ti, sem mások nem akadályozhattok meg ebben.

Ugy tett, mintha beletörődne a sorsába, mintha felfogta volna helyzete reménytelenségét, és végérvényesen belenyugodott volna. Egykedvű mozgásával és arcjátékkal sikerült megtévesztenie a két embert.

Összetört, magába roskadt ember benyomását keltette, amint fáradtan az ajtó kilincse után nyúlt Mélyet sóhajtott. Elöl Alfredo kinyitotta a kocsiját. Abban a pillanatban, ahogy a gyilkos kilépett, Mel Kowalski cselekedett.

Megpördült.

Sebesült válla pokolian fájt, de összeszorította a fogát, és nem törődött a fájdalommal. Ha valakinek veszélyben az élete, a legnagyobb kint is képes elfelejteni.

Fordulásból ütött. Keze élével eltalálta Bingo Celentanót. Az felhőrdült, és összecsuclott. Azonnal elvesztette az eszméletét. A fegyver kiesett a kezéből. Kowalski fölkapta a pisztolyt, kilökte az ajtót, és kiugrott. Mindez olyan gyorsan történt, hogy Alfredo Sevardo épp csak feleszmélt.

Most dühösen káromkodott. A fegyveréhez kapott, de elkéssett. Mel Kowalski a földön gurult, és kétszer egymás után tüzelt

Mindkét lövés eltalálta Sevardót. A második volt a végzetes. Ellenfele hátraesett a Chrysler motorháztetőjére, lassan lefelé csúszott. Szájából vékony sugárban folyt a vér. A lába összecsuclott. Leesett, és nem mozdult többé.

Mel Kowalski felállt Arcán győzelmes mosoly terült szét — Ti idioták! Tényleg azt hittétek, hogy elintézhettek Mel Kowalskit?

Bingo Celentano megmozdult a kocsiban. Kowalski odalépett hozzá. Amaz kétségbeesetten meresztette rá a szemét, amikor a saját fegyverét fogták rá. — Gyere ki, Bingo ! — mondta fagyosan.

A maffiózó bambán bámult. — Dio, mio, Mel, csak nem fogsz...

— Kifelé ebből a bádogdobozból! — ordított rá Kowalski gyilkos indulattal.

Celentano reszketve szállt ki a kocsiból. Megmasszírozta fájó nyakát, majd lassan felemelte a kezét. Izzadt. Olyan erősen izzadt, hogy Kowalski is érezte.

— Ho-hol van Alfredo? — dadogta Bingo Celentano.

— Kénytelen voltam kinyírni — válaszolt Kowalski gúnyosan vigyorogva.

Celentano hangosan nyelt: — Figyelj ide, Mel. Az egész nem az én ötletem volt. Tudod, hogy van ez a szervezetenél. Sergio Pattana kiadja a parancsot, és mi végrehajtjuk. Tökmindegy, hogy egyetértünk-e vele vagy sem. Pattana a főnök. Az történik, amit parancsol. Mel, ezt te is tudod! Te is rengeteg parancsot kaptál már tőle. Nem mondhattam nemet. Pattana keresztben lenyelt volna, és még ugyanabban az órában áshatták volna nekem a gödrt. Kénytelen voltam engedelmessékedni, Mel, ezt csak megérted, nem?

Kowalski vigyorgott. — Öregem, rögtön elsirom magam. Az ördögbe is, ne tegyél úgy, mintha jobban örültél volna, ha Pattana valaki másra bízta ezt a feladatot. Biztosan égtél a vágtyól, hogy végre ismét bebizonyíthasd, mire vagy képes. És mi mással bizonyítható volt jobban, mint Mel Kowalski meggyilkolásával, he? De nem vagytok ti olyan fasza gyerekek Alfredo haveroddal együtt, mint ahogy hittétek.

Celentano sírós arcot vágott. — Mel, könyörgöm, adj nekem még egy lehetőséget.

— Te adtál volna nekem még egy lehetőséget?

— Mel, kérek!

Kowalski célba vette Bingót. A banditának ez már sok volt, idegei felmondták a szolgálatot. Rekedten felkiáltott, üvöltését a kőfalak visszaverték. Hirtelen megpördült, és rohanni kezdett, anélkül, hogy tudta volna, hová szalad.

Kowalski öt lépést engedélyezett neki. Aztán hidegvérrel a hátába lőtt.

Franco Solo megérkezett Baltimore-ba. Sürgette az idő. A testét, lelkét megnyomorító, kínzó érzéstől csak akkor szabadul meg, ha végre biztosan a markában tartja Mel Kowalskit. Franco átsietett a Friendship repülőtér utasváróján, és taxi után nézett.

Félretolt néhány embert, akik útjában álltak, s elérte az önműködő üvegajtót. Pillanatnyilag csak egyetlen üres taxi állt kint. A többi már elhajtott. Franco a taxi felé igyekezett.

Jobbról egy kövér, verejtékező férfi ugyanahhoz a taxihoz igyekezett. Égett az arca, és rettenetesen fújtatott. Mindkét kezében hatalmas bőröndöt cipelt, melyek szinte a földet súrolták.

A férfi két lépéssel előbb ért oda a kocsinhoz, mint Franco. Körülményesen letette a bőröndöket, elővett a zakójából egy zsebkendőt, és letörölte az izzadságcseppeket a homlokáról.

Amikor az ajtó után nyúlt, Franco már kinyitotta, s a kövér előtt beszállt

a kocsiba. Ez nem tartozott rendes szokásai közé, ezért bocsánatkérően így szólt az elképedt úrhoz: — Sajnálom.

— Nahát... — dadogott a kövér. — Ez a legnagyobb szemtelenség, ami valaha is előfordult velem!

Franco megadta a címet a taxisorfőrnék. A taxi elindult.

Sajnálta ezt a kis affért, de pillanatnyilag senki sem volt ebben a városban, akinek nála sietősebb a dolga.

**

Mel Kowalski dühösen ökölbe szorította jobb kezét. Szeme összeszűkül. Beült a váratlanul magányossá vált Chryslerbe; és kihajtott a köömlásból. Ezt mind Claire-nek köszönheti. A saját testvérenek! Mel Kowalski számára ez a leggyalázatosabb árlás volt, amelyet húga elkövethetett.

Emlékezett, milyen pillantást vetett rá, amikor elverte. A szemében feneketlen gyűlölet lobogott. Kiolvasta belőle, hogy bosszúra vágyik. És most teljesült a kívánsága.

Csak Claire tudta, hogy Fort McHenrybe ment. Csak ő mondhatta el Sevardónak és Celentanónak, hogy hol van.

Kowalski a fogát csikorgatta. — Na várj csak, te átkozott dög! Ezt az árlást kamatostul visszakapod. — Konokul vigyorgott maga elé. Elképzelte, milyen zavarodott képet vág majd Claire, ha ő hazaér. Biztosan arra számított, hogy nem találkozik vele többé. Annál nagyobb lesz az ijedtsége, ha hirtelen megjelenik az ajtóban. Padlóig nyomta a gázpedált.

Először Claire kapja meg a magáét — s aztán Sergio Pattana. Ha csak rágondolt a „Black Friday” főnökére, Mel Kowalski szeme előtt elsötétült a világ.

Ekkor kezdődött az ámokfutása!

**

Nem engedte szóhoz jutni. Belépett a lakásba, agresszíven közeledett felé. Claire látta a dühöt, ami eltorzította Mel arcát, s hirtelen iszonyú félelem kerítette hatalmába. Fájdalmai voltak. Sevardo és Celentano alaposan elintézték, de Mel Kowalski ezt nem láthatta.

Claire csak akkor kezdett el beszélni kínzóinak, amikor a fájdalom már elviselhetetlenné vált. Mikor azok a szörnyű alakok elhagyták a lakását, Claire azt remélte, hogy bátyja túléli a velük való találkozást.

Mel túlélte.

De a lány most már rájött, hogy nem örülhet ennek. Kowalski akkorát ütött, hogy a lány a földre esett. Elgyötörve kiáltott fel.

— Mel...!

— Tehát ezt találtad ki, te átkozott dög! — üvöltött Kowalski.

— Mel, nem bírtam...

— Mocskos áruló!

— Mel, kérlek, hallgass meg!

Kowalski arca remegő fehér maszkká vált. Szeme fenyegetően csillogott.

Nadrágzsebébe csúsztatta a kezét, s előhúzott egy rugós kést. Amikor felvillant a penge, Claire tudta, hogy ütött az utolsó órája. Ez a szörnyű felismerés készítette arra, hogy üvöltve segítségért kiáltson....

Franco hallotta a kiáltást, és mintha ezer ördög kergette volna, szaladt fel a lépcsőn. Kihúzta a hevederből a fegyvert, majd berúgta az ajtót.

Franco egyetlen pillantással felmérte a helyzetet.

A padlón egy lány feküdt Claire Kowalski. Halátfélelmében teli tüdőből kiabált. Mel Kowalski fölötté állt Jobb kezében kést tartott, s épp abban a pillanatban akarta beleszúrni a lányba, amikor kivágódott az ajtó.

— Allj meg, Kowalski! — ordított metszón Franco Solo.

A gyilkos megmerevedett, mintha mennykő csapott volna belé. Összegörnyedt testtartásából lassan kiegyenesedett, megfordult, meglátta Franco Solo elszánt arkifejezését, és szótlannul elengedte a kést.

— Rúgd odébb azt a műszert! — szólt ellentmondást nem tűrő hangon a maffiózóra Solo.

Mel Kowalski azonnal engedelmeskedett.

Claire elnémult. A padlón feküdt, hevesen reszketett, majd hirtelen hangosan zokogott. Nem volt képes felállni. A bátyja! A saját bátyja akarta meggyilkolni. Ezt egyszerűen nem tudta felfogni.

Franco és Kowalski fürkészőn néztek egymásra. Franco égő nyugtalansággal várta ezt a pillanatot. S most, íme, elérkezett!

— Ezúttal — mondta a COUNTER MOB ügynöke — valóban varázsolnod kell ahhoz, hogy még egyszer kicsússzál a kezemből!

Hihetetlen volt, de megtörtént. Franco Solo sziklaszilárdan meg volt győződve róla, hogy Mel Kowalskinak nincs többé esélye a menekülésre. A CM-ügynök nem volt zöldfülű kezdő. Tudta, mit kell tenni ilyen helyzetben, s tisztában volt vele, hogy ettől a pillanattól kezdve Mel Kowalski számára nincs tovább.

Hogy is sejtette volna, hogy épp a rendőrség siet a gyilkos segítségére. Épp a rendőrség!

Két rendőr jött fel a lépcsőn. A ház lakói hívták ki őket, amikor hallották a lány segélykiáltásait. Most pedig a két egyenruhás rendőr lövésre kész fegyverrel a lehető leggyorsabban rendet akart teremteni. Tökéletesen félreértették a helyzetet.

Egy lány feküdt a padlón, egy férfi feltartott kézzel állt mellette — egy másik férfi pedig fegyverével sakkban tartotta mindkettőt.

Mel Kowalski bebizonyította, hogy ragyogóan tud rögtönözni. A gyilkos azonnal rájött, hogy a zsaruk helytelen következtetésre jutottak. Ezt a tévedést azonnal a saját hasznára fordította, miközben így nyöszörgött: — Istenem, segítség!

A rendőrök Francóra irányították a szolgálati fegyvert, Franco örjöngött a dühtől.

— Dobd el a fegyvert, öcsi, de azonnal! — üvöltött rá az egyik rendőr.
— Ő... ez az ember betört a lakásunkba! - kiáltott fel Kowalski. A gyilkos olyan jól játszotta az összezavarodottat, hogy a rendőrök bedőltek neki. — Meg akarta ölni a húgomat, meg engem is. Nem tudom, miért. Biztosan örült.

— Teszed már le azt a fegyvert! — szólt rá ismét az előző hang Francóra.
— Dobd el, különben nem tudjuk garantálni a testi épségedet!
— Ide figyeljen, én ... — kezdett bele Franco.
— Előbb le azzal a csúzlival!

Franco elengedte a Lugert. A rendőr eltette. Kowalski szemében győzelmes fény lobbant fel.

— Tedd a kezed a hátadra! — parancsolt rá Francóra a másik rendőr. Franco hallotta a bilincsek csörrenését.
— Önök félreértik a helyzetet!

— Persze. Csak meg akartad nekik mutatni, milyen szép a pisztolyod. Nem tudhattad, hogy a lány összeesik az ijedtségtől, mi? — mondta a rendőr. Hátrarántotta Franco karját, rárakta a bilincset, és összekattintotta,

Mel Kowalski jól szórakozott ezen. De ezt csak Franco Solo vette észre.

Franco megpróbálta elmagyarázni a helyzetet a rendőröknek, de azok nem engedték szóhoz jutni. Azt tanácsolták neki, hogy majd az őrszobán mondjon el mindent, amit el akar mondani, és megkérték Mel Kowalskit —
— micsoda ironiája a sorsnak —, hogy jöjjön velük tanúskodni.

A gyilkos természetesen azonnal egyetértett a javaslattal. Csak arra kérte a rendőröket, engedjék meg, hogy kihozzon magának valamit a hálósobából.

Franco figyelmeztette a rendőröket.

Megmondta nekik, hogy ha ebbe belemennek, sohasem látják többet Kowalskit.

A rendőrök azonban rá se hederítettek.

Mel Kowalski kilépett a hálósobaablakon, végigballanszírozott a keskeny párkányon — s nem jött vissza többé, amint azt Franco Solo megjósolta.

Ha valaki azt mondta volna Francának, hogy a rendőrség teszi majd lehetővé Mel Kowalskinak, hogy megszökjön, Franco bolondnak tartotta volna az illetőt. De a valóság bebizonyította, hogy minden lehetséges.

*
**

Miután Kowalski nem tért vissza a hálósobából, Francónak sikerült rábeszélnie a rendőröket, hogy engedélyükkel felhívjon Baltimore-ban egy COUNTER MOB-összekötőhelyet. Így lehetett a leggyorsabban tisztázni a fennálló félreértéseket.

A rendőrök leverten megszabadították Francót bilincseitől, és sűrű bocsálnalkérések közepette visszaadták a fegyverét. Kérték, próbálja megérteni őket. Amikor megérkeztek, három embert találtak a lakásban. Közülük egyedül Franco volt felfegyverezve.

Claire végre képes volt megszólalni, s igazolta, hogy Franco Solo igazat mondott.

Az egyik rendőr lesietett a járőr kocsihoz, hogy kiadja a menekülő gyilkosra a körözési parancsot.

Claire Kowalski megsemmisülten ült a fotelben. Nem tudta megérteni, hogyan hozhat egyetlen nap ennyi fájdalmat és szörnyűséget.

Amikor Franco Solótól értesült arról is, hogy a fivére bérgyilkos, nem tudta, hogy megkínzott teste vagy a lelke fáj-e jobban.

Claire mesélt Sevarado és Celentano látogatásáról. Amikor arról beszélt, hogyan kényszerítették beszédre, ismét sírni kezdett.

— Meg kellett mondanom nekik, hol van Mel. Nem bírtam tovább az elviselhetetlen fájdalomtól — zokogott a lány. — Amikor az előbb Mel visszajött, meg akart büntetni ezért az árulásért...

Franco tudta, hogy Kowalski megölte a két bérgyilkost, vagyis azt tette, amit a maffiózók akartak vele tenni. De kinek a megbízásából?

Úgy tűnt, mintha Claire olvasna a gondolataiban, amikor elmondta, hogy Mel Kowalski azt mondta, előbb őt nyírja ki, utána pedig Sergio Pattanát. Senki sem mondhat ki rá büntetlenül halálos ítéletet.

Pattana New Yorkban!

Franco azonnal a telefonhoz ugrott. Felhívta a Friendship repülőteret, és megkérdezte, mikor indul a következő gép New Yorkba. Megtudta, hogy épp most szállt fel egy, a következő négy óra múlva indul.

Franco az órájára nézett. Egy kis szerencsével Mel Kowalski még elérhette azt a gépet, amelyik az előbb indult. Ez azt jelentette, hogy a maffiavadásznak a lehető leggyorsabban New Yorkba kell jutnia. Négy óra várakozási idő egyszerűen túl sok. Tudta, hogyan oldhatja meg ezt a problémát. Elég volt másodszor is felhívni a COUNTER MOB-összekötőhelyet. Franco ecsetelte a helyzetet a vonal túloldalán lévő férfinak, s az azonnal tudott valami megoldást.

Baltimore-ban volt egy, a COUNTER MOB által nemrég alapított fedővállalat. Francónak megadták azt a jelszót, amit be kell mondania, hogy segítsenek majd neki.

És valóban így is történt.

Húsz perccel később a maffiavadász már a cég egy gépén ült, és New York felé repült. A pilóta — szintén a COUNTER MOB egyik embere — átadott neki egy kis borítékot. Franco megtalálta benne a „Black Friday” jelenlegi tartózkodási helyére vonatkozó valamennyi szükséges útmutatást. Különböző távolságból fájvett rengeteg fotót is talált a Long Island-i urasági épületről, Pattana székhelyéről. Még légi felvételek is voltak a fényképek közt, amelyek segítségével Franco Solo tájékozódni tudott.

* *

Hogy ekkora szerencséje legyen valakinek! — gondolta Mel Kowalski vidáman. Pályafutása legboldogabb viccének tartotta, hogy a zsaruk szabadították ki szorult helyzetéből. Ha nem bukkannak fel a rendőrök, ezúttal rajtavestett volna. Szerencse, el kell ismerni. De hosszú távon csak az ügyeseknek van szerencséjük, s Mel Kowalski különösképp ügyesnek tartotta magát. Ezt most be is akarta bizonyítani, különösen Sergio Pattanáknak.

Kowalski elérte a hatalmas telket. Játszadozott a gondolattal, hogy átveszi a „Black Friday”-t, ha már eltávolította a maffia ezen alszervezetének vezetőjét. Talán sikerül majd megegyeznie a Donokkal. Ismerték őt, és

tudták, hogy tehetséges ember. Hogy megöli Sergio Pattanát, azt biztosan elnézik majd neki. Végül is Pattana csak egy bábu volt, akit bármikor helyettesíthettek egy másikkal.

Pattana! Kowalskinak tompán lüktetett a halántéka, hacsak rágondolt erre a mocskokra.

Szörnyű bosszút fog állni. Pattana még ebben az órában azt kívánja majd, hogy bárcsak soha meg sem született volna.

Mel Kowalski elosont a rododendronbokrok előtt. Hideg fény lobogott a szemében. Még sosem volt ennyire megszállottja a gyilkolásnak, mint ebben a pillanatban.

Máig hidegvérrel, megbízásból gyilkolt. Most azonban személyes okok vezérelték.

Sergio Pattana olyan biztonságban érezte itt magát, hogy fölöslegesnek tartotta őrséget állítani.

Kowalski elérte a hatalmas, régi épületet, mely az acélkék Long Island Sound előtt emelkedett.

A ház hátsó bejárata felé közeledett. Hirtelen lépteket hallott. Rögtön behúzódtott egy sötét beugróba. Egy sötét hajú, barna bőrű fickó közeledett felé gyanútlanul. Mel Kowalski ismerte a férfit. Aldo Fossa volt az. A fickó kész volt bármely pillanatban darabokra tépetni magát Sergio Pattanáért.

Kowalski a megfelelő pillanatra várt. Fossa zsebre vágott kézzel közeledett. Amint elérte a beugrót, Kowalski úgy vetette rá magát, mintha kilőtték volna. A maffiózónak arra sem volt ideje, hogy kihúzza a zsebéből a kezét. Hatalmas ökölcsapás terítette le. Kowalski átkutatta az ájult férfi zsebeit, talált egy ormótlan hangtompítót és egy vadonatúj Berettát.

Meggyőződött róla, hogy a fegyver töltve van. Aztán felcsavarta rá a hangtompítót, és kis távolságról agyonlőtte Fossát. Meg kellett akadályoznia, hogy Aldo Fossa később nehézségeket okozzon.

Miután a holttestet egy bokor mögé rejtette, be akart menni a házba.

Ekkor felrántották a hátsó ajtót, és egy zömök férfi lépett ki a házból. Egyenesen Mel Kowalski hangtompítós fegyverének sötét csövébe nézett. A férfi elsápadt.

— Mel...

— Csodálkozol, hogy újra látsz? A főnök máris mindenütt elmesélte, hogy Melt leírhatjátok?

— Haver, az isten szerelmére, tedd el a fegyvert. Még elszülhet.

Kowalski vonítva nevetett. — Nem bánnám, ha elszülne.

— Én a barátod vagyok, Mel!

— Nincsenek barátaim!

— Madre mia, mit akarsz tenni?

— Megölöm Pattanát. Itt van a házban?

— Igen.

— Ki van még itt?

— Pattanán kívül csak Tazzi. A többiek mind úton vannak, megbízatásokat teljesítenek.

Kowalski bólintott. — Akárcsak Sevarado és Celentano.

— Mel, én száz százalékgal melletted állok, ha a főnök nincs többé.

Kowalski egykedvűen rázta a fejét. — Nincs rád szükségem. Sajnálom — aztán lőtt. Túl jól ismerte a fickót. Nem bízhatott benne.

Megkerülve az összecuskló férfit, gyorsan belépett az épületbe. Bent hűvös volt. És csend. Valahol egy óra ketyegett. Hangok tompa nesztét lehetett hallani. Csalóka béke uralkodott a házban. Kowalski keresztlüszertett a nagy hallon, ahhoz az ajtóhoz, amely Sergio Pattana dolgozószobájába vezetett. A főnök ott beszélgetett Umberto Tazzival.

Amikor már majdnem elérte a kilincset, bentől léptek közeledtek. Szinte rögtön ki is nyílt az ajtó, de addigra Kowalski már egy vastag márványoszlop mögött állt. A szemközti gobelinképről a lány érdeklődve nézett rá. Tazzi becsukta maga után az ajtót.

Sergio Pattana most már egyedül volt a dolgozószobában.

Kowalski alig várta a pillanatot, hogy szemtől szemben állhasson a „Black Friday” főnökével.

Tazzi hatalmas léptekkel keresztlüszertett a hallon. Kowalski hagyta, hogy elmenjen előtte, aztán így szólt: — Pszt,! Hé, Umberto!

Tazzi gyorsan megfordult, és megdermedt. Pillantása nem Kowalski arcára, hanem pisztolyt tartó kezére esett. — Mel, ne csinálj hülyeséget! — nyögte ki nagy nehezen Tazzi. Felemelte a kezét, hogy így jelezze a gyilkosnak, nincs szándékában meg támadni.

— Mel, ne bolondulj meg. Minden rendbe jön majd ...

— Ó, igen, rendbe jön — sziszegte Kowalski. — De te azt már nem éled meg.

Kowalski szavai arra késztették Tazzit, hogy legalább megpróbáljon védekezni. Jobb kezét a zakójára csúsztatta, aztán úgy is maradt, mert Kowalski addigra már meghúzta a ravaszt.

Nem volt több akadály Mel Kowalski előtt. Nyitva állt az út Sergio Pattana dolgozószobájába. A „Black Friday” főnöke egy antik íróasztalnál ült, és elképedve tette le a golyóstollat a kezéből.

— Attól a perctől kezdve, hogy Sevarado és Celentano a kőbányában megpróbáltak kinyírni, egészen mostanáig csak ezért a pillanatért éltem, Sergio — sziszegte Mel Kowalski gyűlölettől eltorzult arccal, és Pattana tudta, hogy néhány pillanat múlva bevégezi az életét.

* *

Franco Solo talált egy halottat a hátsó bejáratnál, egy másikat a hallban. Kibiztosította a harmincnyolcast, s pisztollyal a kezében a dolgozószoba ajtajához rohant. Meghallotta Kowalski hangját. Franco cipőjének gumitalpa nesztelenné tette a járását, így csendben közeledett. Hamarosan sor kerül a Miami Beach-i, chicagói és baltimore-i eseményeken. Itt az ideje, hogy a sok tragédia, a fatális véletlenek, a többszöri balszerencse után végre pontot tegyen az ügy végére.

Franco belopódzott Pattana dolgozószobájába.

A „Black Friday” főnöke holtsápadtan ült az íróasztalnál.

Mel Kowalski előtte állt, jobb kezében egy hangtompítós Berettát tartott.

Egy lelkiismeretlen ember hagyta volna, hadd tegye meg a gyilkos, amiért

ebbe a házba jött, és csak aztán lépett volna közbe. De Franco vonakodott attól, hogy feláldozza Pattana életét, bár ez a férfi sok ember haláláért felelős.

Franco nem volt bíró.

Pattana el fogja nyerni büntetését — de egy igazi, az amerikai nép által felhatalmazott bíróságtól!

Pattana szeme megrebbent, a halvány reménysugár a szemében elárulta a gyilkosnak a maffia vadász jelenlétét. Semmilyen más. helyzetben nem örült volna a „Black Friday” főnöke Franco Solónak.

Pattana fellelégzett, mert azt hitte, most már nem forog veszélyben az élete. Semmi más nem számított. Minden mást rendbe tud még hozni. De ha Kowalski lő, azt többé nem lehet megváltoztatni.

Kowalski félig oldalra fordult, megérezve, hogy hol áll Franco.

— Már megint te vagy az? Az ördögbe is, hogy kerültél ide ilyen gyorsan?

— Hallottál már valaha a repülő szőnyegről? Nekem is van egy — válaszolt Franco, miközben egyetlen másodpercre sem tévesztette szem elől a másikat. — Dobjd el a fegyvert, Kowalski!

A „Black Friday” bérgyilkosa vigyorgott. — Voltunk már ehhez hasonló helyzetben.

— Igen, de azzal a helyzettel ellentétben, ezúttal nem úszod meg, Kowalski. Most nem siet segítségedre a rendőrség,

Kowalski nevetett. — Jó vicc volt, igaz?

— A fegyvert, Mel! — mondta Franco komolyan.

— Még nem. Előbb megölöm itt ezt a disznót.

— Ezt nem fogad megtenni! — szólt Franco.

— Meg akart öletni! — üvöltött Kowalski dühösen.

— Bosszút akarsz állni rajta?

— Valahogy úgy, haverom!

— Oké, bosszút állhatsz, Mel — mondta Franco rábeszélően. — Tanúskodj ellene a bíróságon. Rengeteget tudsz Pattanáról és a szervezetéről. Ezzel kikészítheted Pattanát!

Kowalski gondolkozott. Úgy tűnt, lelkiismeretesen mérlegre tesz mindent, ami Franco Solo javaslata mellett, illetve ellene szólt.

A valóságban a gyilkos egy pillanatilag sem gondolt arra, hogy elfogadja Franco javaslatát.

Soha jobb lehetősége arra, hogy két legyet üssön egy csapásra.

Elintézheti Pattanát és Solót is. És nemcsak a bosszúja sikerül, de szabad is lesz.

Minden más esetben ugyanis éppúgy börtönbe kerül, mint a „Black Friday” főnöke.

Miután a problémát jobban meg tudta volna oldani két golyóval, Kowalskinak esze ágában sem volt megadni magát. De úgy tett, mintha tetszene neki Franco javaslata.

— Mennyit kap Pattana, ha kipakolok? — kérdezte. S közben leste, várta, hogy eljőjön az ő pillanata. El fog jönni, erről meg volt győződve.

— Életfogytiglani — mondta Franco Solo.

— És rám mennyit sóznak majd?

— Ez attól függ, mennyit tudsz mesélni a maffiáról.

Kowalski vigyorgott. — Ó, rengeteget.

— Akkor esetleg megegyezhettek. Bár te sem vagy éppen kis hal, de ha sikerül lebuktatnod néhány igazi nagy halat, elejtenek majd néhány vádpontot ellened.

— Kéz kezet mos, mi?

— Így valahogy — mondta Franco. — Figyelmeztethetlek rá, hogy még mindig nem váltál meg a fegyveredtől?

Kowalski bólintott.

Franco résen volt. Ebben az alakban még akkor sem bízott volna, ha a koporsóban fekszik előtte. És Mel Kowalski még nem adta fel, mi másért szorongatta volna még mindig a Berettáját.

A beszélgetés nyilvánvalóan csak azt a célt szolgálta, hogy Kowalski elterelje a másik figyelmét.

A szobában sűrűsödött a feszültség,

— Várok! — szólta Franco nyugodtan.

Kowalski ismét bólintott. — Oké, Solo. Jó lesz. Befürösztyük Pattanát.

Bal kezével a hangtompító után nyúlt, mintha meg akarna válni a pisztolyától. Közben felsőhajtott.

De mielőtt még jobb kezét szétnyitotta volna, Sergio Pattana íróasztalán megszólalt a telefon. Mel Kowalski úgy gondolta, az éles csengetés eléggé eltereli majd Franco figyelmét ahhoz, hogy villámgyorsan véghezvihesse tervét.

Bal kezével azonnal elengedte a hangtompítót.

A Beretta a gondolat gyorsaságával irányt változtatott. Sergio Pattana szeme rémülten kimeredt.

— Kowalski! — ordított Franco. De az most nem használt.

Kowalski már lőtt is, és szinte azonnal Solóra irányította a fegyvert. Elképzelhetetlenül gyorsan lőtte le Pattanát. A „Black Friday” főnöke összeroskadt, s lezuhant a székről.

Nem volt más kiút, Francónak tüzelnie kellett, mégpedig gyorsabban, mint ellenfelének. Úgy kellett eltalálnia Kowalskit, hogy az többé ne lehessen veszélyes rá.

Lugerja a másodperc törtreszával előbb dörrent, mint Kowalski Berettája. A lövések szinte egyszerre dördültek el, de csak az egyik golyó talált.

Kowalski dermedten nézte a mellén tátongó lyukat, amelyből sötétpiros vér folyt az ingére. A vörös folt gyorsan terebélyesedett.

Nyögve esett térdre.

Aztán előredőlt. Az arcára bukott. Franco hozzálépett, és a hátára fordította a haldoklót. Kivette remegő kezéből a Berettát.

— Solo, te átkozott dög! - hörgögte fenéketlen gyűlölettel. — Egy nap majd valakinek sikerül téged is kinyírni. És akkor... akkor ismét találkozunk majd. Én most csak előremegyek!

Még egy utolsó, halálos sóhaj tört fel a melléből, aztán csend borult a házra. A telefon sem csengett már, mintha megérezték volna a vonal túlsó végén, hogy itt már hiába keresnek bárkit is.

Franco felállt. Mel Kowalski szavaira gondolt s remélte, hogy a „Black Friday” bérgyilkosának nem lesz igaza...